

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ISSN 2360-218X • ISSN-L 2360-218X • ANUL XV • NR. 14 (35) • SERIE NOUĂ • APRILIE-IUNIE 2014

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

MEMBRII FONDATORI, IN MEMORIAM: IONEL BEJENARU, ION FETCU

1 APRILIE – ZIUA NAȚIONALĂ A VICTIMELOR DEPORTĂRILOR

Ziua Națională de Cinstire a Victimelor Masacrelor, Deportărilor, Foametei și Represiunilor Sovietice din Bucovina de Nord, Ținutul Herței și Basarabia.
Comemorarea masacrului de la FÂNTÂNA ALBĂ

9 MAI – ZIUA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI

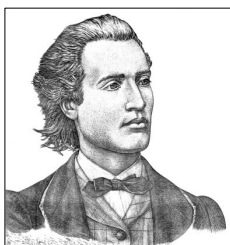
Aniversarea Proclamării la 9 mai 1877 a Independenței de Stat a României

15 IUNIE – ZIUA COMEMORĂRII EMINESCIENE

Comemorarea stingerii din viață la 15 iunie 1889 a poetului Mihai Eminescu

28 IUNIE – ZIUA DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA CONSECINȚELOR TRATATULUI MOLOTOV-RIBBENTROP

Comemorarea răpirii la 28 iunie 1940 a Basarabiei, Bucovinei de Nord și Herței

EMINESCU ȘI GEOPOLITICA MĂRII NEGRE ...

Filosoful Constantin Barbu împreună cu alți cercetatori de pe lângă Fundațiile Mihai Eminescu și-au propus să redea lumii, în șapte volume, extraordinara personalitate a jurnalistului ...

...Continuare pag. 2

ZIUA EROILOR...

A existat în ultimele secole, la noi, la români, o preocupare statornică de a ne cunoaște, îndeaproape și cât mai temeinic, istoria, aceasta fiind cea dintâi Carte a Neamului – Evanghelia Neamului, cum a numit Nicolae Iorga istoria națională ...

...Continuare pag. 10

VIZITA LA BOTOȘANI A UNOR PROFESORI ȘI ELEVI DIN CĂUȘENI...

Vineri, 7 martie, 2014, municipiul Botoșani a fost gazda unui inimos grup de tineri (elevi olimpici) și profesori de la Liceul teoretic „Mihai Eminescu” din orașul Căușeni ...

...Continuare pag. 4

I.P.S. MITROPOLIT TEOFAN, LA BOTOȘANI...

Bucuriei sărbătorilor pascale i s-a adăugat prezența, în a doua zi de Paște, 21 aprilie 2014, a Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, la biserica Sf.Ap.Petru, Pavel și Andrei, ...

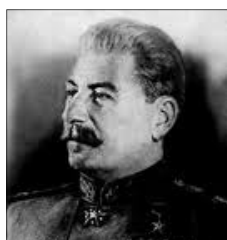
...Continuare pag. 15

ZIUA INDEPENDENȚEI DE STAT A ROMÂNIEI:...

În sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților, la București, ministrul de Externe român Mihail Kogălniceanu a răspuns interpelării deputatului Nicolae Fleva, pronunțând un răsunător discurs...

...Continuare pag. 5

APOCALIPSA DUPĂ STALIN (ULTIMA PARTE)...

Percepând garanțiile date României ca pe un afront și ca o „încălcare” (!) a prevederilor articolului trei din protocolul secret semnat la 23 august 1939 la Moscova, ...

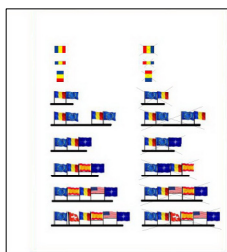
...Continuare pag. 17

ANUL 2014 – ANUL CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

Istoria românilor este dominată la sfârșitul secolului al XVII-lea și primele decenii ale celui următor de puternica personalitate a voievodului Țării Românești, Constantin Brâncoveanu...

...Continuare pag. 8

ZIUA TRICOLORULUI...

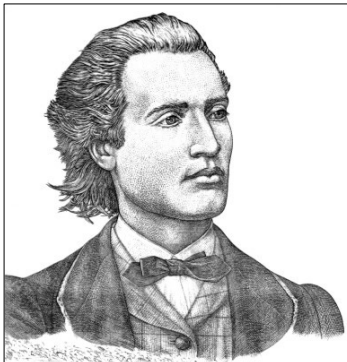
Pare un fapt mărunț, pentru unii, să constate abateri de la norma arborării Tricolorului, dar nu e așa! Pentru a argumenta, voi apela la prevederile legislative!

Continuare pag. 24

EMINESCU ȘI GEOPOLITICA MĂRII NEGRE...

ÎN IUNIE 1883

Filosoful Constantin Barbu împreună cu alți cercetători de pe lângă Fundațiile Mihai Eminescu și-au propus să redea lumii, în șapte volume, extraordinara personalitate a jurnalistului, gânditorului și militantului pentru cauza națională. Primul volum, de peste 800 de pagini, a fost lansat odată cu o noua ediție a Caietelor Eminescu, la Academia Română. “Codul invers – arhiva înnebunirii și uciderii nihilistului Mihai Eminescu” își propune să contextualizeze momentul fatidic al internării gazetarului Mihai Eminescu în sanatoriul de boli neuro-psihice, la 28 iunie 1883.

proiectul țarist al marelui principat din sudul Dunării, citea presa europeană care ilustra cele mai teribile mișcări politice ale timpului său.

Acum pare normal ca numele lui sau probleme dezbătute de el în articolele politice să fie prezente în rapoartele serviciilor secrete imperiale.

Din însemnările lui Lupu Kostaki aflăm de ce a fost numit P.P. Carp ministru la Viena, ce a discutat Lupu Kostaki cu Ion Brătianu, cum s-a desfășurat consfătuirea lui Maiorescu cu junimiștii din București, apoi de întâlnirea

Astăzi e cunoscut în cercurile istoricilor faptul că Eminescu era urmărit de agenții imperiilor rus și austro-ungar, atât pentru publicistica sa militantă, cât și pentru activitatea sa secretă din cadrul “Societății Carpații”. Incepând cu 1878, când Basarabia a fost tranșată în favoarea imperiului țarist, intransigența lui Eminescu la adresa guvernărilor considerate trădătoare a atras furia potențailor vremii. În același timp, Eminescu și gruparea sa întreprindeau acțiuni intense pentru recuperarea Transilvaniei și întregirea României.

Articolele sale, din care nu lipsea edificarea rolului european al unei “Dacii Mari” la Gurile Dunării și Marea Neagră, ca și acțiunile sale mai puțin cunoscute publicului larg, l-au făcut pe junimistul P.P. Carp – pe atunci trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al României pe lângă imperiul Austro-Ungar și negociator la un Tratat secret cu Viena și Berlinul – să-i scrie lui Titu Maiorescu: “Și mai potoliți-l pe Eminescu!”.

Tratatul secret de la 30 octombrie 1883

După Tratatul de la Berlin, tânărul Regat Român se va confrunta cu câteva capitale experiențe externe, din care amintim și vom analiza pe scurt Chestiunea Dunării, Planul Barrère, Tratatul secret cu Imperiul Austro-Ungar din 1883, răsturnarea principelui Bulgariei, Alexandru de Battenberg, infiltrațiile agenților Ohranei, propunerea lui Stambulov de încoronare a lui Carol I pe tronul lui Alexandru de Battenberg, amenințările Rusiei și Austro-Ungariei. Imprejurările și cauzele care au obligat Regatul Român să încheie Tratatul secret de la 30 octombrie 1883 își găsesc câteva bune și inteligente explicații în aproape neștiutele însemnări ale lui Lupu Kostaki.

Se vor lumina încet, încet, secretele care obscurizează arestarea forțată și internarea la Institutul Caritatea al lui Șuțu, a lui Eminescu, în ziua de 28 iunie 1883.

Germania vroia să mențină un echilibru între Imperiul Țarist și Imperiul Austro-Ungar și vroia ca destinul Regatului Român să treacă, neapărat, prin Viena, în drum spre Berlin.

Imperiul Austro-Ungar vroia să domine Chestiunea Dunării, să influențeze Balcanii până la Marea Egee, să propage catolicismul spre Orient, să împingă interesul Regatului Român înspre Balcani. Nu înspre Transilvania. Imperiul Țarist proiecta un mare principat, compus din Bulgaria, Rumelia, Macedonia și Dobrogea. Proiectele geopolitice ale celor trei imperii cuprinzând România și Balcanii luminează textele politice ale lui Eminescu și unele însemnări ermetice din caietele sale.

Eminescu scrisese mult despre Chestiunea Dunării, despre câteva din marile afaceri financiare din Regat, știa de posibilitatea încoronării lui Carol I peste bulgari, cunoștea

Carp cu Brătianu, întâlnirea lui Carp cu Kalnoky, tratativele dintre von Reuss și Carp, înțelegerile dintre Carp și Bismarck, cum vedea Bismarck viitorul României, apoi despre întâlnirea dintre Carol I și împărații Germaniei și Austriei și de mulțumirile lui Brătianu “cu lacrimi în ochi” (“Ai făurit România; numai acum putem zice că ea are viitorul asigurat”).

Bismarck: “Nu uitați însemnătatea Mării Negre”

P.P. Carp devine ambasadorul Regatului Român la Viena, unde începe de îndată întrevederi cu prințul de Reuss, căruia îi expune voința regelui Carol I de a întemeia o triplă alianță împreună cu Germania și Imperiul Austro-Ungar. P.P. Carp cere o audiență la Bismarck. Din articolele politice ale lui Eminescu știm deja povestea mărgăritarelor răpite din coroana României, așa cum se exprimase deputatul Petre Grădișteanu, agent rus, cu prilejul serbărilor desfășurate la Iași în amintirea marelui voievod Ștefan cel Mare. La întâlnirea lui P.P. Carp cu Bismarck, cancelarul Germaniei i-a explicat ambasadorului român că Regatul Român are misiune în Orient și nu trebuie să privească înspre Transilvania, că poporul român trebuie să se îndrepte spre economic și civilizație (românii din Austro-Ungaria fiind deja civilizați și industrializați).

Dupa Bismarck, interesul Regatului Român ar consta într-o bună direcționare de stat fortificat la Marea Neagră, fiindcă “Independența o aveți; cu Occidentul sunteți în legătură directă; Orientul vă este deschis”.

Iată ce relatează Lupu Kostaki în însemnările sale, despre spusele lui Bismarck cu privire la România:

“La 1866 aveam puțința să o zdrobesc, dar m-am ferit chiar de a o jigni prea mult, fiind un stat cu menire de a civiliza și de a menține ordinea, el merită să fie susținut, iar nu distrus. Viitorul României stă în munca ei spre a trage folos din avuțiile imense ce posedă. Interesul vă este a deveni un stat puternic la Marea Neagră, a avea un port important ca Odesa și vot preponderent la Constantinopol. Nu uitați însemnătatea Mării Negre, căci de acolo începe cheia Dardanelor. Independența o aveți; cu Occidentul sunteți în legătură directă; Orientul vă este deschis. Deveniți dar de acum un element de producțiune; deveniți un element de civilizațiune, de ordine și prin aceasta veți ajunge a domina Peninsula Balcanică. Vă trebuie însă, pentru a ajunge la acest țel, seriozitate, muncă onestă.”

“Șovinismul unguresc – o nenorocire imensă pentru centrul și orientul Europei”

Lupu Kostaki continuă relatarea: “Petre Carp răspunse că se putea constata în România un început serios de muncă spre progres. Că partidul acum la putere încetase de a reprezenta acțiunea revoluționară din 1848 și devenise un

partid de guvernământ; dovada este că, de curând, el a proclamat regatul cu monarhie ereditară. România dorește și are nevoie de liniște și de stabilitate ca să poată lucra cu folos la organizația și dezvoltarea ei; de aceea, primirea ei în alianța defensivă în contra Rusiei nu îi este o necesitate.

INCHINARE LUI EMINESCU

Un grupaj din opera poetei Paula Romanescu

Ai noștri tineri

Ai noștri tineri la New-York învață
Să-mpuște francul nu să pună bomba,
Apoi se plâng că le e dor de ciorba
Cu leuștean din țara dodoloață.

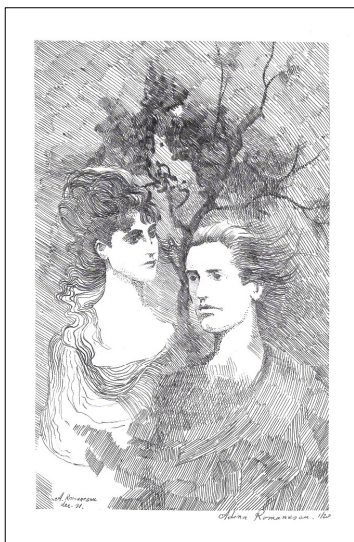
Dacă-i întrebi de muncă, schimbă vorba,
Dacă insiști, cu zâmbet se răsfață
Cum că n-avură și ei parte-n viață
De-o minte pe măsura unui Zorba.

Și că în lumea largă soare nu-i
Nici boltă ca a Voronețului,
Doar niște nori bolnavi, un fel de ...scai
Iar unic dialog cu ceilalți – Hai !

Sensul vorbeii acasă nu le mai e știut,
Țărm le e rătăcirea la val necunoscut...

15 Iunie 1889

O, ziua-n care a trecut Mihai
vama dintre aici și nicăieri,
lăsându-ne teiu-nflorit în veri
și un luceafăr răsărit pe plai
de stele rotitoare dintr-un ier
cu turmele urcând pe guri de rai
și-o floare albastră ca un vis bălai,
și buciulul sunând în limpezi seri...
Cum mai trecut-au anii, uitând să mai revină,
cu-acele fermecate povești, doine, eresuri!...
Prezentul cu-ale sale vremelnicii anină
în setea de-a cunoaște, pustiu de ne-nțelesuri.
Ne mai rămân doar ochii la steaua și, am vrea
Când va veni căderea să știm a ne înălța.

Din nefericire, șovinismul ungarilor se manifestă prin persecuțiunea românilor de sub dominația lor; și cei din regat nu pot ramâne nepăsători în fața acestui fapt. Este necesar ca ungurii să-și schimbe atitudinea, căci relațiunile bune între români și ei ar fi o stavilă în contra puternicei atracțiuni ce împinge slavii de la Nord înspre Marea Mediterană. Șovinismul unguresc ar putea dar deveni o nenorocire imensă pentru centrul și orientul Europei.

Petre Carp afirmă apoi prințului de Bismarck că nici o simpatie pentru Rusia nu există în România, care de mai multe ori a avut să sufere din urma ocupațiunilor armatelor rusești. Răpirea Basarabiei (provincie curat românească, care îi dădea stăpânire absolută pe Gurile Dunării) i-a lasat o rană adâncă. La 1877, cu tot ajutorul ce li s-a dat, rușii, drept recunoștință, au căutat să aducă umilința României la San Stefano, neprimind-o la tratatul de pace și smulgându-i iar trei județe. Propaganda politică prin mijlocul ortodoxismului nu are mare influență asupra poporului român.

În ceea ce privește desnaționalizarea, Rusia este mult mai periculoasă decât Ungaria. Dovadă este că în 70 ani a știut să rusifice populația curat românească a Basarabiei, trimițând colonii românești în ținuturile Donului și așezând sate rusești în locul lor; pe când în Transilvania, cu populația ei pestriță, o mie de ani n-au fost deajuns ca să desnaționalizeze pe români. Economiceste, România n-are interese în Rusia, căci ce produce d-sa pentru export, producem și noi; credit străin și avuții pentru garantarea creditului are ea, avem și noi; ne concurăm una pe alta. Interesele noastre politice și economice sunt deopotrivă legate de Occident. Așadar, în ziua când despre Răsărit se va amenința echilibrul european, interesul Puterilor Centrale și interesul României va fi același. (...) La 23 August Brătianu pleacă la Gastein, unde se afla Bismarck și acolo se îndeplinesc ultimele formalități..."

Guvernul instituise controlul total al presei.

Însemnările lui Lupu Kostaki lămuresc situația politico-diplomatică din vara lui 1883. Carp îi vorbește lui Bismarck despre răpirea Basarabiei și smulgerea județelor Cahul, Ismail și Bolgrad, despre ortodoxism și pericolul rusesc al deznaționalizării.

Programul de întâlniri dintre Carol I, Brătianu, Carp și Bismarck, prințul Wilhelm, Frantz Iosif este dezvăluit cu claritate. Într-adevăr, la 23 august 1883, la Gastein, Bismarck și Brătianu îndeplinesc ultimele formalități. După Gastein, Brătianu nu mai putea fi înlocuit din funcția de prim ministru al Regatului Român, ceea ce Maiorescu știa foarte bine și chiar astfel nota în Însemnări zilnice.

Acum este foarte limpede de ce a fost sacrificat Eminescu în 28 iunie 1883. Libertatea presei n-a fost libertate, România Liberă și L'Independance Roumaine controlate, ziariștii expulzați, Eminescu arestat și internat. Maiorescu pleca în vacanță, Slavici pleca la tratament, Secășeanu și Ocășeanu, spioni austrieci și oameni ai poliției și ai lui Sturdza, tolerați și viitori bursieri la Paris... Când vom publica întregul Dosar Eminescu – Arhiva secretă a înnebunirii și uciderii geniului, cuprinzând documente originale inedite din arhivele serviciilor secrete ale imperiilor europene, ne vom cruci pur și simplu de ceea ce a fost în stare o cumplită turmă cosmopolită de împărați și regi, prim miniștri și ambasadori, prinți și spioni, academicieni, scriitori, patrioți și trădători und so weiter...

Constantin Barbu
(Text preluat din Redacția Romanian
Breaking News Press)

VIZITA LA BOTOȘANI A UNUI GRUP DE PROFESORI ȘI ELEVI BASARABENI

Vineri, 7 martie, 2014, municipiul Botoșani a fost gazda unui inimos grup de tineri (elevi olimpici) și profesori de la Liceul teoretic „Mihai Eminescu” din orașul Căușeni – R. Moldova. Conducătorul grupului de oaspeți căușeneni a fost Domnul profesor Valeriu Ostaș, Directorul Centrului de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române, Căușeni”.

Vizita s-a desfășurat în cadrul unui Program de parteneriat, realizat în baza unui Protocol de colaborare stipulat între Primăria Municipiului Botoșani, Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, Filiala Județeană Botoșani a Uniunii Vatra Românească, pe de o parte și Centrul de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române, Căușeni”, pe de altă parte.

Oaspeții au sosit la Botoșani în cursul dimineții și au început sejurul printr-o vizită la Primăria municipiului Botoșani, unde au fost primiți de Doamna Eugenia Ortansa Albu de la Compartimentul Relații Externe.

În acest cadru, gazdele au prezentat detalii legate de istoricul și cultura municipiului Botoșani, iar oaspeții, prin cuvântul Domnului Valeriu Ostaș, au manifestat bucuria de a fi pe meleagurile emnesciene, alături de frații din țara-mamă, România.

În continuare, grupul de elevi și profesori din Căușeni a vizitat mai multe instituții muzeale botoșănene: Muzeul Județean Botoșani, Casa Memorială Nicolae Iorga și Memorialul „Mihai Eminescu”, de la Ipotești.

La orele 16,00 tinerii artiști căușeneni au prezentat un spectacol de muzică și poezie, având ca fond poezia eminesciană și versurile poetului Grigore Vieru. Manifestarea a fost precedată, fericit, de momente artistice – deosebit de interesante, prin diversitate și dăruire față de actul artistic – de tineri interpreți botoșăneni, ce activează la cercurile artistice de la Palatul Copiilor, Botoșani.

În debutul manifestării, moderată de Directorul instituției, Domnul profesor Marcel Dupu, au fost rostite cuvinte de salut frățesc, de oficialități prezente: Domnul Florin Țurcanu, Președintele Consiliului Județean Botoșani; Doamna Mihaela Huncă, Inspector Școlar General; Domnul Paul Mircea Iordache, Președintele Filialei Botoșani a Uniunii Vatra Românească și, bineînțeles, Domnul Valeriu Ostaș, Directorul Centrului de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române, Căușeni”, conducătorul grupului de oaspeți.

După spectacolul susținut, a urmat o scurtă vizită la ctitoria ștefaniană – Biserica Mănăstirii Popăuți, moment în care începuse să se însereze și aparatele foto “blitzau” continuu.

Fiind târziu, nu s-a mai întreprins și

“promenada pe Pietonalul Unirii”, inclusă în program, deoarece, la orele 18,30, oaspeților li se rezervase o plăcută surpriză: invitația oficială, din partea Domnului Director Liviu Buiuc, la concertul Filarmonicii de Stat Botoșani, spectacol dedicat Zilei de 8 Martie. Virtuozitatea instrumentiștilor orchestrei botoșănene cât și măiestria și grația interpretativă a solistei vocale, ce a cântat arii din opere și operete, au extaziat pe oaspeți, alături de întregul public al sălii de concert botoșănene.

Noaptea, târziu, Domnul Valeriu Ostaș a avut amabilitatea să ne acorde un amplu interviu, pentru revista “Vatra Noastră Românească”, periodic editat de filiala județeană a Uniunii Vatra Românească. Așa s-au scurs orele în acea zi, marcată pe deplin de evenimentele desfășurate, în caldă frățietate, alături de oaspeții noștri din Basarabia.

În dimineața următoare – era chiar ziua de 8 Martie – gazdele botoșănene au întâmpinat doamnele și domnișoarele basarabene cu flori și cuvenitele urări; Erau să fie și urările de drum bun, pentru că, după un tur al orașului – realizat de-a lungul “coloanei sale vertebrale”: Calea Națională –, oaspeții și-au continuat călătoria prin țara-mamă, plecând spre Suceava.

*A consemnat,
Paul-Mircea Iordache*

PROTOCOL DE COLABORARE

Încheiat azi 19 februarie 2014 între

UNIUNEA VATRA ROMÂNEASCĂ – FILIALA JUDEȚEANĂ BOTOȘANI cu sediul Botoșani, str. Ștefan Luchian, tel - 0742016125, reprezentată de Președinte, ing. Paul-Mircea Iordache și

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BOTOȘANI, cu sediul în Botoșani, P-ța Revoluției, nr.1, tel. 0231502200 și fax. 0231531595, reprezentată de Primarul Ovidiu Iulian Portariuc;

INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN BOTOȘANI, cu sediul în Botoșani, str. Nicolae Iorga, Nr. 28, tel. 0321584050 / fax. 0231584052, reprezentat de Inspectorul Școlar General, Prof. Mihaela Huncă;

CENTRUL DE CULTURĂ ȘI ASISTENȚĂ DIDACTICĂ-CASA LIMBII ROMÂNE- CĂUȘENI, bul. M. Eminescu, R. MOLDOVA, reprezentată de Director, Valeriu Ostaș.

Protocolul se încheie între cele patru unități în vederea realizării și dezvoltării de programe comune, specifice domeniului educațional.

Obiectivele protocolului:

Dezvoltarea unor relații de colaborare între Uniunea Vatra Românească, Filiala Botoșani și Primăria Municipiului Botoșani, Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, România, pe de o parte, și Centrul de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române”, Căușeni, R. Moldova, pe de altă parte, în vederea derulării unor programe și proiecte ce au drept scop îmbunătățirea și eficientizarea schimburilor culturale între cele două părți; petrecere a timpului liber a elevilor din învățământul preuniversitar;

Organizarea, de către Uniunea Vatra Românească – Filiala Județeană Botoșani, cu sprijinul Primăriei Municipiului Botoșani și Inspectoratului Școlar Județean Botoșani, a unor evenimente și activități cu caracter educativ și cultural, la care să participe și elevi și cadre didactice afiliate Centrului de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române”, Căușeni, R. Moldova.

Activități propuse:

Excursii tematice la obiective istorice și memoriale;

Colaborări la revista cultural-civică „Vatra Noastră Românească”;

Reuniuni tradiționale, pentru cultura obiceiurilor și a limbii române;

Simpozioane, pe teme vizând istoria neamului și cultura română, care să prilejuiască întâlniri, schimburi de opinii.

Prezentul protocol se încheie pe durata de 1 an, decurgând de la data semnării lui.

La expirarea termenului de 1 an, protocolul se prelungește automat, pentru următorul interval de 1 an, dacă vreuna din părți nu notifică celeilalte în scris, cu cel puțin 30 de zile înainte de acest termen, dorișta ca protocolul să nu fie prelungit.

Prezentul protocol a fost redactat în 4 (patru) exemplare originale, câte unul pentru fiecare dintre părțile semnatare.

Primăria Municipiului Botoșani,

Primar,
Ovidiu Iulian Portariuc

Uniunea Vatra Românească-Fil. Botoșani,

Președinte,
Ing. Paul-Mircea Iordache

Inspectoratul Școlar Județean Botoșani,

Inspector Școlar General,
Prof. Mihaela Huncă

C.C.C.A.D. „Casa Limbii Române” Căușeni,

Director,
Prof. Valeriu Ostaș

PROF. DR. DAN PRODAN

SEMNIFICAȚIILE MULTIPLE ALE ZILEI DE 9 MAI

9 / 21 Mai 1877 –

Ziua Independenței statale a României

În sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților, la București, ministrul de Externe român Mihail Kogălniceanu a răspuns interpelării deputatului Nicolae Fleva, pronunțând un răsunător discurs, în care a declarat: „În stare de rebel, cu legăturile rupte (cu Imperiul Otoman) ce suntem? Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare. (...) Așadar, domnilor deputați, nu am cea mai mică îndoială și frică de a declara (...) că noi suntem o națiune liberă și independentă”. După discursul electrizant al lui M. Kogălniceanu, Adunarea Deputaților a votat o moțiune, cu următorul conținut: „Camera, mulțumită de explicările guvernului asupra urmărilor ce a dat votului ei de la 29 aprilie (/ 11 mai 1877) anul curent, ia act că rebelul dintre România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacarea lor oficială”. Moțiunea a fost aprobată cu 79 de voturi pentru și 2 abțineri. În aceeași zi, ca urmare a interpelării senatorului Alexandru Orăscu și a răspunsului lui Mihail Kogălniceanu, Senatul a votat o moțiune cu atitudine identică, votată în unanimitate de senatorii prezenți și citită oficial de Dimitrie Ghica. A doua zi, la 10 / 22 mai 1877, domnitorul Carol I a ratificat proclamarea Independenței țării, votată cu o zi în urmă de Parlamentul României.

9 Mai 1945 –

Ziua Victoriei

împotriva Germaniei hitleriste

În dimineața zilei de 9 mai 1945, la ora 02,00, a intrat în vigoare al doilea document oficial de capitulare necondiționată a Germaniei hitleriste, semnat la Berlin, la 8 mai, de reprezentanții URSS, Marii Britanii, SUA și Franței, din partea aliaților, de feldmareșalul Keitel, generalul Stumpf, amiralul Friedeburg, din partea învinșilor. La 7 mai 1945 a fost semnat la Reims (Franța), primul document oficial de capitulare necondiționată a Germaniei hitleriste, de către reprezentanții URSS, Marii Britanii, SUA și Franței, pe de o parte, ai Germaniei înfrânte (feldmareșalul Jodl, amiralul Friedeburg, generalul Oxenius), pe de altă parte. Încetarea totală a luptelor s-a aplicat la 8 mai, ora 00, 00 - marcând sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa. Ca

9 Mai 1877 – Discursul ministrului de Externe Mihail Kogălniceanu în fața Adunării Deputaților de la București, în care subliniază fără echivoc starea de independență statală a României în relațiile cu Imperiul Otoman

Basoreliev reprezentând momentul proclamării Independenței României, la 9 Mai 1877, în cadrul Adunării Deputaților de la București

9 Mai 1945 - Trupele Armatei Roșii sărbătorește victoria împotriva Germaniei Hitleriste, în Berlinul devastat – Poarta Brandenburg

9 Mai 1950 – Robert Schuman rostește faimosul discurs în favoarea viitoarei uniuni și integrări europene, sărbătorită ulterior ca “Ziua Europei”

urmare, statele din apusul Europei sărbătorește Ziua Victoriei la 8 Mai, iar țările din centrul și răsăritul Europei la 9 Mai.

9 Mai 1950 – Ziua Europei.

„Declarația Schuman”, prezentată la 9 mai 1950 la Paris, în numele guvernului francez. Co-autorii, Jean Monnet și Robert Schuman, au precizat în declarație că propusa cooperare inter-europeeană va fi astfel concepută, încât să genereze interese comune în Europa apuseană, ceea ce va ușura integrarea economico-politico-financiară treptată, una din condițiile pacificării și normalizării relațiilor complexe dintre țările vest-europene, în special între Franța și Germania federală.

Părinții fondatori ai Uniunii Europene

Jean Monnet (1888-1979). Om politic francez, diplomat, consilier cu probleme europene al guvernului francez, timp de mai mulți ani. Experiența de viață, de om de afaceri, de bancher, a celor două Războaie Mondiale, formația moral-civică și intelectuală l-au determinat să creadă profund și să-și dedice viața cauzei integrării europene, pe mai multe planuri, realizată pas cu pas, în diferite domenii de activitate: economic, social, politic, financiar, militar, cultural, ideologic. O primă aplicare a ideilor sale unioniste, integratoare europene, a fost activitatea complexă pentru formarea și demararea activităților Societății sau Ligii Națiunilor, înființată în 1919, al cărei *secretar general adjunct* a fost, între 1919-1923. În perioada 1945-1950, a depus eforturi considerabile pentru promovarea ideii integrării europene, în diferite domenii și la diverse nivele, pe de o parte pentru refacerea Europei distrusă de Al Doilea Război mondial, pe de altă parte pentru construirea unei Europe unite, atât pentru ea însăși, cât și pentru a fi o contrapondere viabilă blocului statelor socialist-comuniste, conduse de U.R.S.S. În calitate de consilier cu probleme europene al guvernului francez, a fost coautorul îndrăzneței și vizionării „Declarații Schuman”, prezentată la 9 mai 1950 la Paris, prin care semnatarii și guvernul francez propuneau înființarea unei asociații vest-europene a cărbunelui și oțelului, două produse fundamentale, strategice, vitale, necesare dezvoltării economice capitaliste. Astfel, la 18 aprilie 1951, s-a format *Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO)*, prima comunitate

europă economică supranațională, postbelică - baza temeinică a viitoarei Uniunii Europene. CECO a fost alcătuită din: Franța, Germania federală, Italia, Olanda, Belgia, Luxemburg. Jean Monnet a fost primul președinte al Comitetului Executiv al CECO, între 1952 - 1955.

Robert Schuman (1886-1963).

Jurist, om politic, diplomat francez, ministru de Finanțe (1946-1947 și 1955-1956), prim-ministru (noiembrie 1947 - septembrie 1948), ministru de Externe al Franței (1948 -1952). Experiența de viață, profesională, politică, funcțiile de conducere ministeriale, deținute în perioada 1946 - 1950, tragediile Franței în cele două Războaie Mondiale l-au făcut să înțeleagă foarte bine necesitatea unificării țărilor vest-europene în diferite structuri suprastatale, a integrării lor în diverse asociații și comunități economice, politice, militare, culturale etc., pentru reconstrucția postbelică și pentru stăvilirea amenințării pericolului comunist sovietic-stalinist. Ca urmare, în colaborare cu Jean Monnet, a fost artizanul și vocea oficială a proiectului de asociere și integrare europeană pe etape, proiect prezentat în „Declarația Schuman”, dată publicității la 9 mai 1950 la Paris, în numele guvernului francez. Coautorii, Jean Monnet și Robert Schuman, au precizat în declarație că propusa cooperare inter-europeeană va fi astfel concepută, încât să genereze interese comune în Europa apuseană, ceea ce va ușura integrarea economico-politico-financiară treptată, una din condițiile pacificării și normalizării relațiilor complexe dintre țările vest-europene, în special între Franța și Germania federală. Textual: „*Uniunea Europeană nu se va forma într-o singură etapă sau în conformitate cu un singur plan. Aceasta va fi construită prin realizări concrete, care creează mai întâi o solidaritate de facto. Unificarea națiunilor din Europa necesită eliminarea vechii opoziții dintre Franța și Germania*”. Concret, cei doi artizani ai Europei unite propuneau: asumarea trecutului, conștientizarea prezentului, construirea împreună a viitorului. Între 1958-1960, Robert Schuman a fost președinte al Parlamentului European. În consecință, datorită rolului și importanței „Declarației Schuman” (9 mai 1950, Paris), acea zi a fost desemnată oficial „Ziua Europei”, iar Jean Monnet și Robert Schuman au primit, fiecare, din partea Parlamentului European, titlul de „Părinte al Europei”. Mai mult decât atât, zone politico-administrative sau rezidențiale, parcuri sau străzi din orașe al țărilor Uniunii Europene poartă astăzi numele lui Jean Monnet sau Robert Schuman.

Sir Winston Leonard Spencer Churchill (1874-1965).

Ofițer superior de marină, reporter de război, om politic (prim-ministru al Marii Britanii între 1940-1945 și 1951-1955), președinte al Partidului Conservator, pictor, scriitor englez (Premiul Nobel pentru Literatură, în 1953). Experiențele tragice ale celor două Războaie Mondiale l-au convins că doar o Europă unită, cu puternice interese, instituții și activități comune, poate garanta pacea și evita un nou război mondial. Pentru eliminarea ideilor naționaliste, fasciste, revanșarde, belice, din Europa, continentul de

Jean Monnet (stânga) și Robert Schuman (dreapta)

Sir Winston Churchill (stânga) și Konrad Adenauer (dreapta)

Alcide de Gasperi

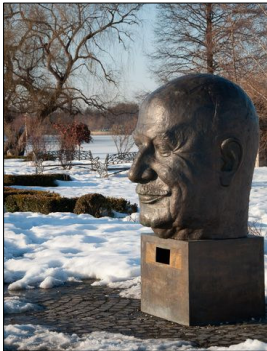
pornire și desfășurare tragică al celor două conflagrații mondiale, W. Churchill a fost unul dintre primii oameni politici vest-europeni care a propus înființarea unui organism suprastatal vest-european, numit de el „*Statele Unite ale Europei*”. Astfel, într-un celebru discurs adresat studenților Universității din Zürich (Elveția), în 1946 – la fel de faimos ca și cel rostit la Fulton (Missouri, SUA), în martie 1946, în care specifică ridicarea Cortinei de Fier în Europa Centrală! –, omul politic conservator englez a susținut că „*Există un remediu care, (...) în câțiva ani, ar face Europa (...) liberă și (...) fericită. Acesta presupune recrearea familiei europene, cel puțin în măsura în care acest lucru este posibil, și dotarea ei cu o structură care să-i poată permite să trăiască în pace, siguranță și libertate. Trebuie să construim ceva de tipul Statelor Unite ale Europei. Doar în acest fel sute de milioane de truditori vor putea să-și recâștige micile bucurii și speranțe, pentru care viața merită trăită*”. Sinteza ideilor sale despre viitorul Europei, în concordanță cu cele ale echipei politice franceze: Jean Monnet - Robert Schuman, se va regăsi în „*Declarația Schuman*” și în traseul unionist, integrator, viitor al Comunității Europene.

Konrad Adenauer (1876-1967).

Om politic german, primar emblematic al orașului său natal Köln (1917-1933), antinazist convins, președintele-fondator al partidului Uniunea Creștin-Democrată (1946-1966), cancelar federal (1949-1963) și ministru de Externe (1951-1955) al Republicii Federale Germania. Creștin-democrat pragmatic și unificator neobosit, promotor constant al realismului politic german postbelic, bătrânul - „*Der Alte*”, cum a fost supranumit de contemporanii săi mai tineri! – om politic vest-german a realizat, în timpul celor patru mandate de prim-ministru federal, cei mai importanți pași pe calea reconcilierii franco-germane, a integrării germane în Europa postbelică și unificării vest-europene. Apariția și consolidarea Republicii Federale Germania, ca stat postbelic și ca membru al Comunității Europene, i se datorează în foarte mare parte lui Konrad Adenauer. Astfel, el a răspuns pozitiv inițiativelor franceze Jean Monnet-Robert Schuman (9 mai 1950), a semnat Tratatul de la Paris (la 18 aprilie 1951) - prin care s-a hotărât formarea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO); Tratatul de aderare a RFG la NATO (1955); Tratatul de la Roma (la 25 martie 1957) - prin care s-au înființat Comunitatea Economică Europeană (CEE) și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (CEEA sau EURATOM); Tratatul de la Élysée-Paris (1963) sau *Tratatul de prietenie franco-german* – prin care s-a parafat oficial reconcilierea franco-germană și s-au consolidat bazele prieteniei dintre cei doi foști rivali seculari. Colaborarea franco-germană post 1950 s-a dovedit a fi „*coloana vertebrală*” a CEE și a UE. În 2003, „*Der Alte*” - Konrad Adenauer a fost votat ca fiind: „*cea mai mare personalitate germană a tuturor timpurilor*”.

Alcide de Gasperi (1881-1954). Om politic italian, cofondator al Partidului Democrat-Creștin (1943), anti-fascist convins, prim-ministru și ministru de Externe (mai multe mandate) în perioada 1945-1953. A trasat linia politică

internă și externă a Italiei postbelice, dovedindu-se un mediator intern și extern realist și inspirat, în sprijinul democrației, libertății și cooperării în Europa primului deceniu postbelic. A contribuit major la aplicarea Planului Marshall în Italia (1948) și în Europa apuseană, a promovat și a sprijinit diverse inițiative favorabile unificării Europei occidentale: Declarația Schuman (1950), crearea CECO (1951), colaborarea economică cu vecinii, în special cu Franța, politica americano-europeană de apărare militară comună (NATO).

Joseph Bech (1887-1975). Om politic luxemburghez, prim-ministru (1926-1936), ministru de Interne, al Educației, al Agriculturii, de Externe (1929-1959). Prin concepțiile, politicile și activitățile sale pe plan intern și extern, timp de aproape 40 de ani, el a dovedit cum o țară mică (Luxemburg), așezată între state mari și puternice (Franța și Germania), poate să joace un rol foarte important în unificarea și integrarea europeană. A avut un rol important în unificarea și integrarea europeană, în perioada 1944-1959: Tratatul BENELUX (1944, de asociere economico-vamală între Belgia, Olanda și Luxemburg), intrarea Luxemburgului în ONU (1946) și în NATO (1949), crearea CECO (1951), CEE (1957) și EURATOM (1957), Conferința de la Messina-Italia (1955). Procesul formării și a funcționării Uniunii BENELUX a fost considerat un model și un exemplu de bună practică comunitară economico-vamală pentru CECO, CEE și UE.

Walter Hallstein (1901-1982). Universitar, diplomat, om politic german, colaborator al lui Jean Monnet și al lui Konrad Adenauer. Numit secretar de stat în ministerul Afacerilor Externe, de către cancelarul federal, Hallstein a avut un rol important în semnarea Tratatului de la Paris (1951), înființarea CECO (1951), CEE (1957) și EURATOM (1957), Conferința de la Messina-Italia (1955), intrarea RFG în NATO (1955). A fost autorul „*Doctrinei Hallstein*” (1955), care susținea că RFG nu va iniția și dezvolta relații diplomatice cu statele care recunosc oficial Republica Democrată Germană. Această doctrină va fi înlocuită, după 1965, cu cea *Realpolitik*, care va conduce la stabilirea relațiilor diplomatice cu statele socialiste, prima fiind România, în 1967. Walter Hallstein a fost primul președinte al CEE, între 1958-1969.

Sicco Mansholt (1908-1995). Fermier, om politic olandez, ministru al agriculturii, pescuitului și distribuției alimentare (1945-1957), comisar european pentru agricultură și vice-președinte al CEE (1958-1972), președinte al CEE (1972-1973). Autor al programului de refacere a agriculturii olandeze după al Doilea Război Mondial, al proiectului de reformare a agriculturii țării sale și a statelor europene vestice, de sprijinire a fermierilor europeni și de colaborare agricolă la nivel vest-continental. Autorul „*Planului Mansholt*” (1968), care prevedea, în esență, la nivelul CEE: schimbarea mentalității fermierului vest-european către o deschidere intercomunitară, modernizarea fermelor agricole, dezvoltarea agriculturii conform cerințelor și provocărilor anilor 1970, creșterea productivității agricole, abundență de

produse agricole, schimburi reciproc avantajoase de produse, utilaje și servicii agricole, sporirea autonomiei fermierilor la amenințări financiare și atmosferice.

Johan Willem Beyen (1897-1976). Bancher, om de afaceri, om politic, ministru de Externe (1951-1958) olandez. Reprezentant al Olandei în consiliul Băncii Mondiale (1946-1948), ulterior la Fondul Monetar Internațional (1948-1951). A fost autorul „*Planului Beyen*” (1955), expus la Conferința de la Messina-Italia, prin care propunea măsuri concrete pentru integrarea financiară europeană a țărilor vest-europene: accelerarea integrării și cooperării economico-financiare, pe toate planurile, a statelor Europei apusene, într-un organism suprastatal, care va conduce la premisele integrării politice; crearea și funcționarea unei piețe comune vest-europene, pentru toate produsele și serviciile utilizate; înființarea și activitatea unor instituții suprastatale, care să activeze piața comună generalizată. J.W. Beyen a reimpulsionat proiectul uniunii europene, din deceniul 6 al secolului trecut, într-o perioadă când acesta stagnea. Rezultatul concret a fost CEE și EURATOM (1958).

Paul-Henri Spaak (1899-1972). Om politic, prim-ministru (1938-1939, 1946, 1947-1950) și ministru de Externe al Belgiei (1936-1966, cu excepția perioadelor când a îndeplinit alte înalte demnități belgiene sau europene). Secretar general al NATO (1957-1961), Președintele Adunării Generale a ONU (1946). Lider al Partidului Social-Democrat belgian. A avut un rol important în crearea și organizarea BENELUX (1944), NATO (1949), Conferinței de la Messina – Italia (1955), Tratatelor de la Roma (1957), CEE și EURATOM (1958).

Altiero Spinelli (1907-1986). Om politic italian, consilier al unor personalități marcante ale politicii de uniune și integrare europeană, „Părinți ai Europei”: Alcide de Gasperi, Paul-Henri Spaak, Jean Monnet; membru al Comisiei Europene, responsabil cu domeniul politicii interne (1970-1976); deputat în parlamentul Italiei, reprezentând Partidul Comunist Italian (1976-1979); membru al Parlamentului European (1979-1986). Jurist experimentat, de drept comunitar european, a înființat Institutul pentru Afaceri Internaționale din Roma. Autorul „*Planului Spinelli*”, aprobat la 14 februarie 1984 de către Parlamentul European, sub forma „*Proiectului de tratat de instituire a Uniunii Europene*”, care a creat fundamentul pentru Actul Unic European (1986), care a deschis frontierele naționale pentru crearea Pieței comune europene, și pentru Tratatul de la Maastricht-Olanda (1992, etapele și cerințele realizării uniunii economice, vamale, financiare, instituționale vest și central-europene), prin care s-a înființat Uniunea Europeană (1993).

Drapelele UE și a celor 27 de state europene membre UE (2012)

DRD. STELIAN GOMBOȘ

CONSTANTIN VODĂ ȘI CEI PATRU FII AI SĂI: CONSTANTIN, ȘTEFAN, RADU ȘI MATEI PRECUM ȘI GINERELE SĂU, SFETNICUL IANACHE

Istoria românilor este dominată la sfârșitul secolului al XVII-lea și primele decenii ale celui următor de puternica personalitate a voievodului Țării Românești, Constantin Brâncoveanu. Îndelungata sa domnie, începută la 29 octombrie 1688 și încheiată în mod tragic în anul 1714, în ziua de 15 august, corespunde unor importante transformări economice, sociale, politice și culturale. După cum a existat o epocă a lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, sau Matei Basarab, prin amploarea faptelor lor politice sau militare, tot așa a existat o epocă a lui Constantin Brâncoveanu. Aceasta se deosebește însă de celelalte prin natura metodelor politice, Brâncoveanu Vodă încheind epoca voievozilor războinici și începând etapa negocierilor diplomatice și a stabilirii de relații personale cu conducătorii politici ai lumii de atunci.

Constantin s-a născut în anul 1654, în satul Brâncoveni, fostul județ Romanați, fiind nepot al voievodului Șerban Cantacuzino. A rămas orfan de mic, tatăl său fiind omorât în februarie 1655, în timpul răscoalei seimenilor și dorobanților, ridicați împotriva domniei. Astfel, Constantin a fost crescut de mama sa, de bunica după tată, Păuna Greceanu, și de unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, ceea ce i-a prilejuit primirea unei educații alese. Copilăria și-a petrecut-o în casele părintești din București, deprinzând carte grecească și latinească, dovedindu-se iscusit la învățătură. Murind cei doi frați ai săi mai mari, toată moștenirea părintească rămâne tânărului Cantacuzino. Se căsătorește cu Marica, nepoata lui Antonie Vodă din Popești. În 1678, unchiul său, Șerban Cantacuzino ajunge domnitor, astfel că tânărul Constantin este înaintat vel-logofăt, cea mai înaltă treaptă a ierarhiei boierești. Având și o avere însemnată, acesta avea deci o situație multumitoare. Cu toate că nu a râvnit niciodată la tronul Munteniei, a fost nevoit să primească ungerea ca domnitor, la aceasta contribuind boierii țării, împreună cu mitropolitul Teodosie și cu Patriarhul Ecumenic, cu toții prețuindu-l pentru alesele sale calități intelectuale și morale.

Cu toate că situația țării – poziționată între cele trei mari Imperii aflate în conflict permanent (Habsburgic, Țarist și Otoman) – era veșnic amenințată, Constantin Brâncoveanu a reușit, cu tact și înțelepciune, să păstreze o vreme un climat de liniște și de prosperitate. În această perioadă, voievodul s-a dedicat realizării de lucrări cu rezonanță culturală și spirituală, în special ctitoririi unor așezăminte laice și bisericesti de mare însemnătate și valoare spirituală și arhitecturală. Astfel, au fost înălțate bisericile de la Potlogi și Mogoșoaia, mănăstirile Hurezi și Brâncoveni, precum și palatul de la Mogoșoaia – care se distinge prin stilul arhitectural brâncovenesc, devenit renumit prin aceasta. Constantin Brâncoveanu a ctitorit epoca cea mai

strălucită a culturii noastre românești. De asemenea, voievodul a trimis ajutoare și danii substanțiale către creștinii aflați în afara hotarelor țării, în Moldova, Transilvania, precum și la Locurile Sfinte. Averea lui imensă, însă râvnită de turci, precum și intrigile de la Curte, i-au grăbit sfârșitul. Dar astfel, voievodul și-a încununat fruntea lui – ca și a celor 4 feciori și a lui Ianache Văcărescu, primul său sfetnic și dregător, care era și unchiul soției sale – cu sfântul nimb al muceniciei pentru credința ortodoxă, pe care nu a părăsit-o nici în fața călăului.

În ziua „Adormirii Maicii Domnului” din anul 1714, Constantin Vodă Brâncoveanu urma să împlinească vârsta de 60 de ani. Încă de la începutul anului se pregătise pentru serbarea fericitului eveniment, mai ales că în același an aniversa și 25 de ani de domnie. Din nefericire, lucrurile aveau să ia o întorsătură atât de neprevăzută, încât în ziua aniversării sale, domnitorul era purtat în lanțuri, împreună cu fiii și ginerile său, asemenea tâlharilor de rând, pe străzile Istanbulului. Calvarul începuse cu șase luni înainte când, în Săptămâna Patimilor, Brâncoveanu primea vestea mazilirii sale. În Vinerea Mare porni, escortat de o gardă turcească, către Istanbul (Constantinopol). A fost dus împreună cu familia și o parte din averi la Constantinopol unde, odată ajuns, fu aruncat în temnița Yedikule (Închisoarea celor șapte turnuri), împreună cu cei patru fii ai săi și cu vistiernicul Ianache Văcărescu. Aici au fost ținuți închiși vreme de 4 luni. În temniță, domnitorul și fiii săi au fost torturați într-un mod aproape imposibil de imaginat în zilele noastre. Astfel, cronicarul spune că pe lângă butucii în care le-au fost prinse mâinile și picioarele, li se cresta pielea capului, presărându-se apoi sare, li se ardea pieptul și tălpile cu fierul roșu, erau bătuți cu bestialitate în fiecare zi. Și tot acest tratament nu avea decât un singur motiv: aflarea sumelor de bani depuse de domnitor în băncile apusene. După cele patru luni de tortură, ostaticii au fost mutați în închisoarea Bostangi Bașa, unde erau închiși numai înalții demnitari. Și aici au urmat alte serii de torturi, tot în scopul jefuirii de avere. După șase luni de chinuri, turcii au aflat ce au dorit. Drept pentru care, s-a hotărât executarea publică a prizonierilor. Au fost condamnați la moarte prin decapitare și, ca o probă de sadism extraordinar, ziua fixată a fost 15 august, zi de mare sărbătoare a creștinilor, dar și ziua de naștere a domnitorului și onomastica soției sale, doamna Marica.

Când a transmis această veste întemnițaților, solul a mai menționat că „din prea multa milostivire a măritului sultan” muftiul obținuse grațierea, în cazul în care condamnații ar fi părăsit legea creștină și s-ar fi convertit la islamism sau mahomedanism. Însă bătrânul voievod va refuza cu bărbăție și curaj, ca și cei dimpreună cu dânsul. Astfel, Brâncoveanu, împreună cu toate

rudeniile lui, au fost scoși din temniță, numai în cămăși, cu capetele descoperite și purtați în lanțuri pe ulițele Constantinopolului, ca niște făcători de rele, spre locul de execuție Ialy-Kioșc, din apropierea marelui serai. De față erau – pe lângă șirurile de ieniceri și mulțimea de popor îngrozită – și sultanul Ahmed al III-lea, crudul său vizir, Gin Ali, precum și ambasadorii mai-marilor puteri europene de atunci, invitați special la macabru spectacol. Cumplita dramă n-a durat decât un sfert de ceas, după spusele unor martori oculari. Călăul i-a pus în genunchi pe toți șase, la o oarecare distanță unul de altul, li s-au scos bonetele, li sa îngăduit să-și facă o mică rugăciune. La capătul acestor imagini cutremurătoare pentru sufletul oricărui tată, capul lui Constantin Brâncoveanu nu s-a putut dezlipi de trup la lovirea călăului, și astfel, cei șase martiri și-au încredințat viața în mâinile Celui care a fost mărturisit.

Anton Maria del Chiaro, secretarul florentin al domnitorului, păstrează următoarele cuvinte de îmbărbătare ale lui Brâncoveanu: „*Fiii mei, fiți curajoși, am pierdut tot ce am avut în această lume, cel puțin să salvăm sufletele noastre și să ne spălăm păcatele cu sângele nostru*”. Imediat au fost aliniați și așezați cu capetele pe trunchiuri. Cel dintâi a căzut capul sfetnicului Ianache, sub necruțătoarea secure a călăului. Au urmat apoi capetele fiilor Constantin, Șerban și Radu. Când veni rândul lui Mateiaș, mezinul de numai 11 ani – îngrozit de trupurile care se zbăteau, împrășcând cu sânge în toate părțile și de privirile reci, întipărite pe chipurile fraților săi, ale căror capete au fost desprinse de corpuri – se aruncă la picioarele sultanului, promițând că se va face musulman, dacă va fi cruțat. „*Mai bine să mori de o sută de ori, decât să-ți lezezi credința*”, auzi Mateiaș, printre suspine, glasul părintelui său. În acel moment simți o forță și o liniște necunoscute până atunci. Se ridică în picioare și merse direct către călău, așezându-și capul pe trunchi. „*Vreau să mor creștin! Lovește!*” În doar câteva clipite capul destrupat al lui Mateiaș avea aceeași expresie rece, parcă nepăsătoare ca a fraților săi. La urmă, lângă balta de sânge a fiilor săi, ce lucea sub razele amiezii, a fost omorât și bătrânul Constantin Brâncoveanu de aceeași lovitură nemiloasă a călăului. Oribilul spectacol s-a încheiat, după obiceiul otoman, cu purtarea capetelor în vârful sulitelor, pe străzile Istanbulului.

Apoi, trupurile celor șase eroi ai credinței au fost târate pe uliți și aruncate în apele învolburate ale Bosforului, iar capetele au fost înfipte la prima poartă a seraiului, unde au stat trei zile, după care și ele au urmat trupurilor.

Trupurile neînsuflețite ale domnitorului și fiilor și a ginerelui Ianache au fost, pe ascuns, pescuite din mare de creștini și înmormântate în taină, nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, zidită de împărații paleologi, dar ajutată cu multe daruri de domnitorul martir, cu ceva timp mai înainte.

În altă ordine de idei, cu toate că a fost un martiriu în toată regula, cu nimic diferit de execuțiile de creștini făcute de împărații romani persecutori, sultanul a fost însoțit de ambasadorii marilor puteri europene – desigur, creștini și ei – Franța, Anglia, Rusia, Imperiul Habsburgic. Poate că frica, puțina credință sau simplul oportunism politic i-a împiedicat pe reprezentanții puterilor europene să reacționeze sau măcar să înțeleagă extraordinarul gest al unui principe creștin. Mai mult, săptămânalul francez *Gazette de France*, aproape în stilul unui tabloid contemporan, a scris doar despre problema averii din străinătate, tortură și execuție. Despre gestul martiric al domnitorului sau măcar despre eroismul său... nimic. Nici măcar un cuvânt.

Soția marelui domnitor a stat închisă la Constantinopol până în luna martie anul 1715, când a fost exilată la Kutai, pe malul estic al Mării Negre, de unde a fost eliberată și a venit în

țară, în anul 1716. Apoi, doamna Marica Brâncoveanu, cu foarte mari eforturi, în anul 1720, în timpul domniei lui Nicolae Mavrocordat, a adus în țară osemintele soțului ei și le-a înmormântat în una din ctitoriile domnitorului, biserica „Sfântul Gheorghe Nou” din București, între mormântul lui Ion Mavrocordat și cel al lui Grigorie Brâncoveanu. De teamă să nu fie profanată de turci, mormântul a fost acoperit cu o lespede de marmură albă, fără însemnele domnești. Nu s-a scris numele voievodului pe lespede de pe mormânt, dar pe aceasta se poate distinge, săpată în piatră, stema Țării Românești, ca semn că acolo odihnește domnitorul acestei țări. Inscricția discretă cu stema Țării Românești și candela de argint de deasupra mormântului au fost singurele indicii pe care, 200 de ani mai târziu, le-a descifrat Nicolae Iorga, că acolo odihnea Sfântul Martir Constantin Brâncoveanu.

La inițiativa fostului Patriarh al României, Miron Cristea, în anul 1934, cu prilejul praznicului Sfinților Împărați Constantin și Elena, sicriul cu osemintele lui Constantin Brâncoveanu a fost strămutat din biserica “Sfântul Gheorghe Nou” și depus în Paraclisul Patriarhal, pentru a se săvârși cuvenita slujbă de pomenire. Apoi, a doua zi, a urmat o procesiune, în cadrul căreia sicriul cu cinstitele oseminte a fost purtat, în sunetele clopotelor bisericilor, de-a lungul a mai multor străzi din București și repuse în biserica “Sfântul Gheorghe Nou”, unde se află și astăzi. Prin aceasta, s-a dat cuvenita cinstire celui care, vreme de un sfert de veac, a știut să conducă în mod autonom țara lui, deși condițiile vremii erau vitrege, a reușit să ridice prestigiul cultural al Țării Românești și, mai ales, a știut să moară pentru credința străbună, în acest fel dovedind, încă o dată, întregii lumi că românii au avut parte și de conducători destoinici, ridicați la rangul sfințeniei.

La 20 iunie, anul 1992, Biserica Ortodoxă Română, la inițiativa Patriarhului României Teoctist Arăpașu, i-a canonizat pe Martirii Brâncoveni, fixându-le zi de pomenire la 16 August (pentru a nu coincide cu Praznicul Adormirii Maicii Domnului). În zilele de 15-16 August 1992 au avut loc la București și Mănăstirea Hurezi, din județul Vâlcea, ceremoniile de proclamare a canonizării Sfinților Martiri Brâncoveni în prezența membrilor Sfântului Sinod și a mii de credincioși, care-și arătau evlavlia față de singurul domnitor român care a preferat moartea mucenicască și martirică decât să renunțe la credința strămoșească și autentică, în Iisus Hristos.

În acest an, 2014, se împlinesc 300 de ani de la sfârșitul mucenicesc și martiric al Sfinților Brâncoveni, motiv și prilej pentru Biserica Ortodoxă Română, la inițiativa Părintelui Patriarh Daniel, să declare acest an drept unul jubiliar, omagial și comemorativ. Cu alte cuvinte, așadar, răsplata martirului sau a mucenicului este preamărirea sa în ceruri (dar și pe pământ), adică trăirea lui împreună cu Iisus Hristos și în unire veșnică cu Dumnezeu. De bună seamă, suferința îndurată aici pe pământ nu are comparație cu slava cerească de care s-a învrednicit. Mucenicul sau Martirul trăiește în comuniune cu Dumnezeu în viața pământească, iar după sfârșitul său locuiește în comuniune permanentă și neîncetată cu Domnul, în viața cea cerească, cunoscând în mod desăvârșit fericirea deplină în iubirea dumnezeiască. El va primi însutit ceea ce a lăsat aici, împărțind împreună cu Iisus Hristos în veșnicie. Pentru jertfa sa și pentru chinurile sale îngrozitoare și mai presus de fire, el s-a făcut vrednic cu adevărat de o amintire nepieritoare, după cum spune Eusebiu din Cezareea. Dar mucenicii, chiar dacă au ajuns în unire desăvârșită cu Dumnezeu, rămân totuși în Biserică în ajutorul fraților și surorilor lor. De aceea Viețile Sfinților au fost transmise Bisericii în scris, ca să arate urmașilor modul de a se conduce în viață, după poruncile lui Dumnezeu - Cel în Treime Slăvit și Lăudat!

Preluare din ART-EMIS

ZIUA EROILOR - SARBĂTOARE DE SUFLET A TUTUROR ROMÂNILOR

A existat în ultimele secole, la noi, la români, o preocupare statornică de a ne cunoaște, îndeaproape și cât mai temeinic, istoria, aceasta fiind cea dintâi Carte a Neamului – Evanghelia Neamului, cum a numit Nicolae Iorga istoria națională – deci, de a studia trecutul nostru de luptă, pentru a ști să prețuim prezentul, pentru a fi în măsură să ne fundamentăm viitorul.

Din păcate, traversăm o perioadă când acest interes s-a diminuat, chiar cu sprijinul celor din conducerea Ministerului Educației – prin programele de învățământ – ajungându-se la un nivel, de la care, această curiculă începe să devină periculoasă pentru viitorul națiunii.

Istoria poporului român, de peste două mii de ani, ne dă tot dreptul de a fi mândri și a ne bucura de demnitatea de a fi români. Încă din zorii nașterii poporului român, unii dintre cei mai buni și mai viteji fii ai săi au trebuit să-și dea viața pentru acest pământ. Așa s-a întâmplat în războaiele din anii 101-102 și 105-106 (d. H.) dintre daci și romani, războaie care au însemnat actul de naștere al acestui popor; așa s-a întâmplat și atunci când năvălirile barbare puneau în pericol însăși existența tânărului popor, sau atunci când turcii, tătarii, ungurii, rușii sau austriecii au încercat să ne calce hotarele. Generații și generații de eroi au udat cu sângele lor acest pământ, uneori aducând victoria, alteori pierzând bătălii sângeroase, dar impunând respect inamicului și asigurând dănuirea acestui popor, pe pământul pe care s-a născut, teritoriu lăsat nouă moștenire din străbuni.

Care a fost sensul jertfei nenumăraților eroi, ne-o spun epitafurile de pe monumentele dedicate lor – voi da doar trei exemple: cel de pe monumentul bucureștean din dealul Cotroceni (« la Leu », cum este numit de localnici) și care este închinat eroilor din Primul Război Mondial – textul aparținând savantului Nicolae Iorga :

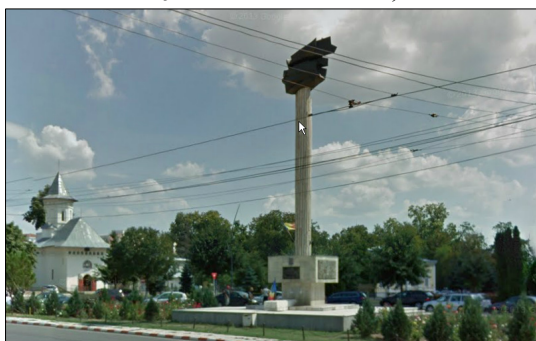
« Spuneți generațiilor viitoare că noi am făcut suprema jertfă, pe câmpurile de bătaie, pentru întregirea neamului »...

sau cel de pe monumentul din Botoșani, dedicat eroilor din Al Doilea Război Mondial:

« Pentru ca noi să respirăm aerul libertății, ei au ales calea eternității »...

precum și monumentul de la Căușeni, din Basarabia, dedicat eroilor căzuți în timpul confruntărilor cu separatiștii transnistreni:

**« Așa se vede că ni-i dat din buni-străbuni:
în bătălii să cadă cei mai buni
și-încă de tineri – cei aleși – să moară,
Ca Tu să fii, ca Tu să dănuie, Țară... »**

Monumentul din Botoșani, dedicat eroilor din Al Doilea Război Mondial

Inscripție pe monumentul din Căușeni, dedicat eroilor români căzuți în timpul confruntărilor cu separatiștii transnistreni.

Poporul nostru și-a prețuit întotdeauna eroii, chiar dacă nu fusese stabilită o zi anume pentru pomenirea lor. Câștigarea Independenței de Stat, în anii 1877-1878 – prin jertfa a aproape 10.000 de eroi – dar, în special, sacrificiul făcut de cei aproape 350.000 de ostași, căzuți pe câmpul de luptă în Războiul Reîntregirii, au impus o formă organizată, prin care cei rămași în viață să-i cinstească pe cei căzuți pentru țară.

Astfel, la 12 septembrie 1919, a luat ființă Societatea Mormintelor Eroilor Căzuți în Război – care s-a transformat, în 1927, în Societatea Cultul Eroilor, societate condusă de Regina Maria, ca președinte de onoare, și de Patriarhul Miron Cristea, ca președinte executiv. Societatea activa sub patronajul Bisericii Ortodoxe Române și al Ministerului Apărării Naționale.

La propunerea celor două prestigioase instituții, care patronau Asociația Cultul Eroilor, Guvernul României, prin Decretul-Lege nr. 1693, din 20 aprilie 1920, a stabilit ca, în fiecare an, Ziua Eroilor să fie celebrată atunci când se sărbătorește Înălțarea Domnului Iisus Hristos la ceruri, în a 40-a zi după prima zi de Paște. Alegerea acestei zile nu este întâmplătoare. Așa cum Iisus Hristos S-a jertfit pentru oameni, S-a înălțat la cer, de unde veghează asupra oamenilor, tot așa, eroii s-au jertfit pentru semenii lor și ne dau puterea morală de a face ca jertfa lor să nu fi fost zadarnică. În virtutea acestei legi, în perioada interbelică, Societatea Cultul Eroilor a adunat, în cimitirele definitive ale eroilor, osemintele a peste 200.000 de eroi – care s-au aflat în morminte izolate sau grupuri de morminte răzlețe – a construit 106 cimitire militare definitive și 14 mausolee.

Mausoleul de la Mărășești, închinat eroilor din Primul Război Mondial

Aproape în fiecare localitate au fost ridicate monumente ale eroilor, despre care, Nicolae Iorga spunea că

„sunt pe trupul țării ca icoanele din casele credincioșilor”. In acest fel, memoria celor care s-au jertfit, pentru unitatea țării, a fost cinstită cum se cuvine .

Din păcate, cei care se află în fruntea popoarelor – și ar trebui să fie primii care să înțeleagă lecțiile istoriei – sunt primii care le ignoră. Nici nu se maturizaseră bine orfanii eroilor din Primul Război Mondial și omenirea a fost târâtă într-un nou război și mai nimicitor.

Intrată în război, în condițiile cunoscute, România a plătit cu prețul a 92.620 de morți, 367.976 dispăruți (tot morți, dar care nu au putut fi identificați și îngropați) și 333.996 răniți (total: 794.562 din rândul militarilor). Aceste cifre, care ar trebui să cutremure pe fiecare om cu rațiune și discernământ, au lăsat indiferenți pe cei aduși de tancurile sovietice și puși în fruntea țării – aceștia, în 1948, au desființat Asociația Națională Cultul Eroilor.

Timp de 50 de ani, nu s-a manifestat nici un interes pentru identificarea mormintelor celor căzuți în luptă, pentru cinstirea memoriei lor. Faptul că 367.976 de eroi au fost menținuți în evidență, la rubrica : «dispăruți» este o jignire a memoriei lor. Ar fi fost timp suficient, după terminarea războiului, pentru a stabili dacă acești militari – care îndeplineau o misiune ordonată, departe de țară, luptând cu un inamic superior, din punct de vedere numeric, cât și ca dotare tehnică – au căzut în luptă sau au ajuns în captivitate, ca prizonieri de război, măbind numărul celor 445.153 eroi, înregistrați oficial ca fiind capturați de către Armata Roșie. Datele oficiale ale N.K.V.D. înregistrează cu 249.186 mai puțini prizonieri români, decât cei căzuți în captivitate, ceea ce demonstrează, fără dubiu, că aceștia au murit până la ajungerea în lagăre (datele de mai sus sunt date oficiale, stabilite de Oficiul Național Pentru Cultul Eroilor).

Disprețul ocupantului sovietic și al noilor conducători – care se instalau sub protecția tancurilor sovietice – față de legile războiului s-a manifestat imediat după 23 august 1944, când 135.620 de militari români au fost dezarmați de noii «aliați» și trimiși în lagărele de prizonieri, din care puțini au supraviețuit. Cei care au înfăptuit actul de la 23 august – fără nici un fel de garanție, din partea nimănui – ar fi trebuit să poarte pe conștiință această grea povară a abandonării, în mâinile inamicului, a elitei armatei române.

Timp de aproape 50 de ani, statul român a uitat de obligația morală de a se îngriji de mormintele celor pe care i-a trimis să moară pentru țară. Nu există nici un monument, sau cimitir, care să amintească de eroii căzuți la Cotul Donului (155.010 morți, răniți, prizonieri), cum nu există nici la

Odessa (92.545 morți, răniți și dispăruți). Uitate sunt și cimitirele, gropile comune, mormintele individuale, din sudul Basarabiei, precum și fostele cimitire ale eroilor români de la Chișinău, Bălți, Tighina etc .

Abia în 2003, statul român înființează un organ de specialitate al administrației publice centrale, care să aibă ca obiect de activitate situația cimitirelor și operelor comemorative de război – Oficiul Național pentru Cultul Eroilor. De la înființare, Oficiul a refăcut unele cimitire ale eroilor români, aflate în afara granițelor; a realizat o bază de date, cu lista eroilor cunoscuți; o evidență a operelor comemorative de război, precum și alte acțiuni interesante. Lipsa fondurilor necesare fac, însă, imposibilă ștergerea colbului uitării, care s-a așternut peste memoria multora, dintre cei care și-au dat viața pentru țară.

Cimitirul Eroilor români de la Țiganca, reconstruit de către Oficiul Național pentru Cultul Eroilor

Singurii care nu-și uită eroii sunt oamenii de rând, care aprind câte o lumânare la mormintele sau monumentele eroilor, depun un buchet de flori – fără a avea presa după ei –, le trec numele alături de membrii familiei, în pomelnicele depuse la altar. Aproape nu există familie de români care să nu fi pierdut pe cineva drag în războaie. De aceea, Ziua Eroilor este o sărbătoare pentru toți cei care mai simt românește.

Acum, când în apropierea granițelor noastre se aude, din nou, zăngănit de arme, se impune ca memoria eroilor să constituie, pentru noi, forța morală care să ne unească și să ne întărească. Să nu uităm niciodată că deasupra intereselor personale sunt interesele naționale, că putem să fim liberi, numai într-o țară liberă.

*Președintele Filialei Județene Botoșani
a Asociației Naționale Cultul Eroilor « Regina Maria »
Col (r.) Gheorghe Timofte*

COL.(R) MARIN NEACȘU

NĂSCUT PENTRU A FI TRĂDAT

„Scump popor român, [...] Acest război care s-a sfârșit cu înfrângerea Germaniei, nu va pune capăt conflictului mondial început în anul 1914. Prevăd un al treilea război mondial, care va pune omenirea pe adevăratele ei temelii sociale. Ca atare, dvs. și urmașii dvs. veți face mâine ceea ce eu am încercat să fac astăzi, dar am fost înfrânt!”

(Din declarația Mareșalului Ion Antonescu, de după procesul înscenat de bolșevici, în mai 1946, când un așa-numit “tribunal al poporului” l-a condamnat, pe nedrept, la moarte și executat în ziua de 1 iunie 1946).

Unii oameni se nasc pentru a fi trădători. Trădează din fragedă pruncie, apoi fac din trădare un mod de viață, o meserie,

și își construiesc averi de pe urma trădării. Ba, mai mult, capătă și stele de pe urma trădării. Alții, aflați exact la capătul celălalt al standardelor, născuți să se acopere de glorie, să își asume riscuri, să își riște viața și să se sacrifice în numele onoarei și a demnității, au avut toată cariera parte numai de trădări ale altora la adresa lor. Dacă îi urmărim cariera și soarta, nu se poate să nu sesizăm că omul care nu a știut ce e aceea trădare, a pierdut totul din cauza ei. Și pentru ca nici odihna să nu îi fie liniștită, este trădat și după moarte.

Mareșalul

Oricine a trăit și a citit, cât de cât, istoria știe că România a avut 5 mareșali onorifici și unul singur activ, inconfundabil,

care își merită cu prisosință acest nume. I se poate spune unicul, pentru că rar se poate găsi atâta onoare, simț al datoriei, corectitudine, patriotism, putere de muncă, loialitate, dragoste față de țară, devotament și spirit de sacrificiu ca în cazul veșnic trădatului Ion Antonescu.

Când, în vara lui 1919, după campania de eliberare a Transilvaniei, l-a decorat cu „Crucea Mihai Viteazul” – nu orice Cruce-decorație, ci chiar cea pe care o avea pe pieptul său – Regele Ferdinand i-a spus: „Antonescu, nimeni altul nu poate ști mai bine decât regele tău marile servicii pe care le-ai adus țării în acest război. Ai fost nedreptățit până acuma nerecunoscându-ți-se aceste merite în mod public. Pentru a repara această nedreptate, uite, îți confer ordinul Mihai Viteazu clasa a III-a dându-ți chiar decorația mea!” Când vorbea de nedreptate, Ferdinand se referea la cele șase luni cât Antonescu fusese mazilit de la direcția Operații a Marelui Cartier General, la cererea germanilor, pe care îi învinsese în operațiile din Moldova. Asta fusese **prima trădare** pe care o suferea Antonescu din partea celor care ar fi trebuit să îi facă statuie, cât se afla încă în viață. Și era abia locotenent-colonel.

În 4 Septembrie 1940, Regele Carol al II-lea – după ce șefii partidelor istorice, Brătianu și Maniu, refuzaseră să conducă țara, speriați de situația gravă în care ajunsese – îl cheamă pe Antonescu din exilul unde fusese trimis la Bistrița, pentru sfidare la adresa Elenei Lupescu și îi spune: „Antonescu, îți dau conducerea țării pe mână. În nimeni altul nu am încredere decât în tine. Nu poți refuza deoarece tu ești un patriot.” Interesante cuvinte adresate de Rege celui pe care și el îl trădase, luându-i comanda Armatei, după ce fusese comandant al Școlii Superioare de Război, actuala Universitate de Apărare Națională. **A doua trădare.**

Când a luat conducerea țării, Antonescu și-a fixat niște obiective pentru scoaterea țării din criză. Pe măsură ce le îndeplinea, îi contactă pe cei doi mari oameni politici, care refuzaseră preluarea țării, oferindu-le conducerea țării. Așa s-a întâmplat și după înfrângerea Rebeliunii Legionare, când le-a oferit celor doi puterea. I s-a părut un moment potrivit, considerând că misiunea lui s-a terminat. De fiecare dată a fost refuzat. Apoi, deja din 1941, după Bătălia Stalingradului, Antonescu spunând suitei sale: „Germania a pierdut războiul, trebuie să ne îngrijim să nu îl pierdem pe al nostru” a început să caute soluții pentru scoaterea țării din coaliția cu Germania. Mai târziu, deja a făcut pași în acest sens. Asta însă nu trebuie considerată o trădare din partea sa. Încă din primele discuții cu Hitler, Mareșalul îi spusese: „Merg alături de forțele Axei deoarece interesele vitale ale neamului românesc mi-o cer și atâta vreme cât interesele vor coincide, rezervându-mi dreptul ca atunci când nu vor mai coincide, să-mi urmez propriul interes...” Interesul lui a fost Reîntregirea Neamului. A dus tratative cu rușii cât și cu Aliații pentru scoaterea României din război, dând totodată liber opoziției să facă același lucru, acceptând, în înțelepciunea și patriotismul său, ideea că poate opoziția are mai multe șanse. Când Siguranța îi raportează că în casele lui Brătianu și Maniu se află stații de radio, Antonescu pune rezoluția: „Să fie lăsați în pace. Politica unei țări nu trebuie pusă pe o singură mână, deoarece aceasta poate greși. O altă mână va trebui să fie gata de a prelua și a aduce la bun sfârșit!”. Se mai îndoiește cineva de noblețea gândurilor sale și clarviziunea actului politic, patriotismul și spiritul de sacrificiu?...

Din aceste cuvinte au de învățat și actualii conducători așezați la conducerea țării, cei care vor fiecare să conducă autocrat, fără a avea însă nici priceperea, nici bunul simț, nici gândurile Mareșalului, ba, sunt exact opusul lui. Când este interpellat de Hitler, cu privire la activitățile diplomației românești din 1943, de apropiere de forțele Aliate, Antonescu nici nu se ascunde, nici nu minte, nici nu dă vina pe altcineva, ci răspunde direct: „Cunosc mein Führer activitatea întreprinsă de ministerul meu de externe și o aprob, deoarece găsesc că nu este inutil ca, în timp ce luptele se desfășoară pe frontul militar, să fie

Notă:

Imaginea internațională a lui Ion Antonescu este, în general, asociată cu Holocaustul, și asta datorită propagandei duse de către anumite grupări de interese externe.

Însă poporul român trebuie să își pună întrebarea, dincolo de crimele înfăptuite în vreme de război, ce a însemnat mareșalul Ion Antonescu pentru istoria acestui neam.

Că a fost un geniu al neamului românesc, nu există nici un dubiu. Că Ion Antonescu a dorit numai și numai binele poporului român, nu cred că cineva are vreun dubiu. Că și-a dedicat viața, până la sacrificiu, acestei țări, nimeni nu contestă. Atunci, de ce cărțile de istorie din școli evită perioada în care acesta a condus România, referindu-se la acea perioadă doar la regele Mihai, care nu avea decât rol reprezentativ?!

Demnitatea lui Antonescu și verticalitatea acestuia au fost fără de cusur, cum rar acest popor a întâlnit în istoria sa. Acest lucru este laudat și de cei care fac critică pozitivă cât și de cei care fac critică negativă.

Dincolo de latura științifică a Holocaustului, poporul român are obligația de a privi critic prin timpurile de atunci, nu prin cele de acum, în acea perioadă punându-se în discuție însăși existența în continuare a statului român dar și a neamului românesc...

„Întinse punți de înțelegere către adversar în cazul în care situația generală ar cere-o.” Ei bine, onoarea și principiile au făcut din el un abonat la trădare. Opoziția nu a jucat fair play, l-a sabotat în permanență și în toate discuțiile purtate cu aliații, l-a prezentat drept omul lui Hitler, marioneta lui, omul de paie, satrapul, omul cu care nu te poți înțelege, tocmai pentru a-i micșora sau anula șansele de a ajunge la înțelegere cu aliații, oferindu-l pe el drept trofeu. Au pus mai sus propriile interese, invidia și orgoliul personal, decât adevărul și interesul național. **A treia trădare.**

În încercările sale de a scoate țara din coaliția cu Germania, Antonescu a încercat toate ușile. Fidel educației sale dar și convingerilor progresiste, a încercat, inițial cu Apusul, fără a neglija însă realitatea puterii și interese rusești, mult mai aproape de România. A informat pe toți și a cerut acordul unui armistițiu separat cu Rusia, pentru a putea apoi lupta împotriva nemților și a înainta spre apus cot la cot. Dintre toți, cei cu care a dus tratative, cel mai înverșunat acestui plan a fost Roosevelt, care nu voia ca rușii să ajungă înaintea lor la Berlin, din motive atât de orgoliu cât și de a pune mâna pe secretele, armele, tehnologia și oamenii de știință germani. Așa că, au tergiversat cât au putut aceste discuții, nu au dat undă verde încheierii unui armistițiu cu

rușii, care ar fi scurtat războiul cu mai mult de un an și ar fi dus și la evitarea pierderilor a sute de mii de victime, ca să nu mai spun de evitarea distrugerii Hiroshimei. Numai că, S.U.A. aveau alte interese, puțin diferite de ale lui Antonescu, așa că au împiedicat, cât au putut, înțelegerea dintre Antonescu și ruși, iar Antonescu, fidel convingerilor sale, fair play-ului și încrederii în valorile occidentale, nu a forțat nota. **A patra trădare.**

De fapt, până și rușii, adversarii cei mai mari ai lui Antonescu, îi recunoșteau valoarea. Când în 1943 s-au declanșat negocierile de la Stockholm, dintre mareșal și ruși, opoziția încercă și ea să ajungă la o înțelegere. Rușii le-au răspuns: „*Moscova preferă să trateze încheierea armistițiului cu guvernul Mareșalului Antonescu, singura forță politică care poate garanta bună desfășurare a tratativelor*”. Și asta o spuneau rușii, în condițiile în care cererile lui Antonescu erau mult mai pretențioase și mai dezavantajoase pentru ruși, dar pe ei nu îi interesa ce promiteau sau cereau unii sau alții ci cât de credibili erau. De aceea, au preferat un dușman corect, unui prieten mincinos. De fapt, rușii l-ar fi preferat pe Antonescu chiar și înaintea prietenilor comuniști ai lui Bodnăraș.

Când Pătrășcanu s-a dus să semneze armistițiul, pe 12 Septembrie 1944, întrebând de ce condițiile impuse lor erau mai grele decât cele convenite inițial cu Antonescu, Molotov răspunde direct: „*Antonescu reprezenta România, voi nu reprezentați pe nimeni*!”. Acest răspuns l-au primit frații comuniști trimiși de Regele Mihai. Orice alt comentariu este de prisos. Numai că, din nou, Antonescu a fost trădat, pentru a nu putea fi el cel care să semneze armistițiul. Dacă în politicieni nu a avea încredere prea mare, dar îi accepta ca pe o prezență necesară și firească, Mareșalului avea încredere aproape oarbă în militari. Nu putea concepe ca un militar să trădeze sau să îl trădeze pe el, cel care nu cunoștea trădarea, decât când o simțea pe propria piele, dar, nici atunci nu voia să o vadă. De fapt încrederea oarbă pe care o avea în armată și corpul de cadre, a exprimat-o clar într-o discuție avută cu Guderian, după atentatul din vara lui 1944 împotriva lui Hitler: „*La noi în armată ar fi de neconceput o asemenea acțiune infamă. Eu pot dormi liniștit cu capul pe genunchii generalilor mei*”. Iluzie deșartă. O parte din generalii lui i-au pierdut capul, așa cum și al lui Mihai Viteazu căzuse tot pe genunchii unor generali.

La începutul verii 1944, serviciul secret îi raportase unele activități suspecte și fluctuații de persoane la palat, atât ziua cât și noaptea. Mareșalul a dat ordin să se urmărească și să fie informat. După ceva timp, este informat de șeful serviciului că la palat se pune la cale o acțiune secretă:

- *Bine, dar în capul lor cine este?* - a întrebat Antonescu.

- *Domnul general Sănătescu* - i s-a răspuns.

- *Dacă este el în capul lor, nu poate fi nimic serios. În orice caz, urmăriți și țineți-mă la curent.*

Serviciile secrete au urmărit, dar nu au mai raportat. Întraseră și ele în joc. **A cincea trădare.**

Frontul din Moldova era un front bine apărat și rușilor le-ar fi trebuit încă mult timp pentru a-l trece. Antonescu, care luptase și în primul război pe frontal moldovean, apărând aceleași obiective și puncte strategice, era conștient de puterea liniei de apărare. Știa că rușii nu pot trece pe acolo atâta vreme cât armata va lupta, deci nu își făcea probleme că ar intra rușii în țară și l-ar lua prin surprindere. Ceea ce nu știa el era că se vor găsi trădători, în cadrul armatei, care vor face alte jocuri și vor ceda frontul. Nu s-a prea vorbit pe nicăieri despre marea trădare de la Iași, din 20 august 1944^[1], a comandantului Armatei a 4-a, general de Corp Armată Mihail Racoviță, săvârșită în strânsă legătură cu Regele și cu Partidul Comunist. Când actualul președinte a vorbit despre trădarea lui Mihai, la asta s-a referit, numai că nu a explicat în ce constă trădarea. De acest act de trădare sunt răspunzători: Casa Regală, generalul Sănătescu, generalul Aldea, comuniștii lui Bodnăraș și Pătrășcanu și cei menționați mai sus. Ei au cedat frontul și au dat posibilitatea armatelor rusești să intre în Moldova și apoi în țară. Asta, în condițiile în care, pe de o parte, discuțiile lui Antonescu pentru

încheierea unui armistițiu cu rușii erau, nu numai avansate ci aproape de finalizare – pentru că în numai trei zile sosește acordul rușilor – iar pe de altă parte, trupele rusești au intrat în țară ca inamici, nu ca aliați – cum ar fi intrat dacă se semna armistițiul și astfel s-ar fi evitat prizonieratul a sute de mii de ostași români. **A șasea trădare.**

După cum se știe, la 23 August 1944, Antonescu a fost chemat la Palat de rege. Ceea ce nu se știe, este că el aștepta să meargă la palat, dar nu înainte de a primi răspunsul de la Stockholm, unde se negocia armistițiul cu rușii. Ceea ce iarăși nu se știe, este că răspunsul venise, era favorabil, numai că nu îi mai fusese înmănat lui, ci regelui, iar acesta nu i l-a arătat și nici nu a pomenit de el, în întâlnirea pe care au avut-o, deși practic rezolva problema ieșirii din război în condiții mult mai avantajoase pentru România. Numai că regele nu voia ca meritul să îi revină lui Antonescu, voia să fie el cel care „a salvat țara”. S-a văzut cum a salvat-o. De fapt, intențiile și gândurile sale au fost clar exprimate de însuși Mihai, într-o discuție cu G. Brătianu: „*Dacă îl lăsăm pe Antonescu să facă singur armistițiul, ne va ține sub papuc!*” **A șaptea trădare.** Și la această trădare s-a referit Bănescu. Nu îl simpatizez, dar dacă are dreptate, are dreptate!

Dar Mareșalul nu a fost trădat numai în țară ci și în afară, de proprii săi miniștri. Trimis la Stockholm pentru negocierile cu rușii, Gheorghe Duca se lăuda la bătrânețe cu misiunea pe care i-a dat-o regele de a sabota negocierile lui Antonescu. **A opta trădare.**

Chemat la palat, Mareșalul este convins că acolo va discuta ieșirea din războiul împotriva Antantei și era bucuros și convins că vor ajunge la aceeași concluzie, pentru că, normal, ar fi trebuit să aibă aceleași interese. Pe când se urca în mașina ce urma să îl ducă la palat, colonelul Davidescu vine la el și îi spune suficient de tare, să audă și alții de lângă ei: „*Domnule Mareșal, nu găsiți că garda care vă însoțește (doi ofițeri de jandarmi și 6 subofițeri în două turisme - n.a.) este insuficientă? Vă rog să ordonați să trimit întăriri.*” - „*Nu e nevoie, Davidescule* - răspunde Mareșalul plin de încredere - *e de ajuns și așa, doar merg la Rege.*” Asta arată atât credința lui că Regele urmărește binele țării și deci nu are de ce se teme, atâta vreme cât sunt de aceeași parte a baricadei, cât și respectul pentru Casa Regală, pe care nu o vedea capabilă de trădare ca instituție. Din păcate, s-a înșelat. **A noua trădare.**

Despre momentul arestării sale se mai știe câte ceva. Fie din manualele de istorie, fabricate de comuniștii care se lăudau că au scăpat țara de dictatura lui Antonescu, fie din filmul recent decedatului Sergiu Nicolaescu. Ceea ce nu se știe este că, totuși, i se promisese că nu va fi predat rușilor, dar a fost trimis la „reciclare” un an și jumătate. **A 10-a trădare.**

Pentru cei care îl învinuiesc că a pus țara la cheremul lui Hitler, amintesc două lucruri: primul este declarația făcută de Antonescu, chiar înainte de a prelua funcția de șef al statului, când era în discuție doar ideea colaborării cu nemții: „*Generalul Antonescu nu poate semna nici o politică în alb privind bogățiile țării. Totul se va fixa pe baza unui schimb reciproc de valori egale*”. Al doilea lucru este chiar dovada faptului că s-a ținut de cuvânt: Germania are o datorie istorică față de România, datorie neonorată exact de pe acea vreme, ca urmare a contractelor semnate de Antonescu cu Hitler. Ei bine, paradoxul este că Antonescu a putut semna aceste hârtii, de pe picior de egalitate cu Dictatorul Lumii, dar actualul guvern sau președintele nu pot nici măcar să pună în discuție recuperarea datoriei, cu un cancelar care se declară prieten și democrat. Cine este trădătorul în acest caz? Cine este dictatorul?

La întoarcerea în țară (1946) este „judecat”, condamnat la moarte și executat. Rușii nu au făcut-o, deși le provocase pierderi imense. Au făcut-o conașionalii săi. **A 11-a trădare.**

Ai spune că odată cu moarea sa s-a închis ciclul trădărilor, dar nu e așa. Neamul românesc continuă seria trădărilor. După moartea sa, o perioadă era interzis să pronunți chiar și numele său. Apoi, încet încet, se mai fac concesii, se mai dă liber la documente, profesorii, prin liceele și școlile militare – fie

Mareșalul Ion Antonescu, Regele Mihai I și un grup de ofițeri ai armatei române

întrebați de elevi, fie din conștiință și respect față de el și față de istorie – mai ațăță jarul încă nestins al conștiinței de neam. Ceea ce nu au făcut însă comuniștii, oricât de barbari au fost, au făcut cei care au venit după ei. Comuniștii l-au scos din cărțile de istorie, dar nu și din conștiința neamului. I-au ascuns poza, dar nu au murdărit-o, l-au demitizat, dar nu l-au satanizat. Ceea ce au făcut însă cei care au venit după ei, la îndemnul „prietenilor” cu bani, depășește toate trădările de până acum. Pentru că anti-românii cu mască de Halloween și sticle de Coca Cola, la îndemnuri de-aiurea, au considerat că românii nu trebuie să aibă eroi, noțiunea onoarei și demnității trebuie să dispară din conștiința lor. Antonescu a fost declarat criminal de război și condamnat pentru crime împotriva umanității. Iar prin ordonanța de urgență nr. 31 din 2002, se interzice expunerea tablourilor sau statuilor lui Antonescu, în numele „interzicerii promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii,” **A 12-a trădare.**

Curios este că în vreme ce Antonescu este declarat “criminal de război și condamnat pentru crime împotriva umanității”, în America, la mare fast și cu mari onoruri este păstrat eroul național al Americii, marele general Custer, cel care a exterminat sute de mii de indieni, ducând la dispariția, decimarea, exterminarea a numeroase triburi de indieni, mulți cu o cultură și morală mult superioară chiar Americii de azi. Cine nu cunoaște să citească „Călătorie în Virginia” a lui Yves Berger, ca să se convingă. Cum este posibil ca un criminal, un exterminator crud și sadic, să fie declarat erou al unui stat care, pe noi ne obligă să ne acoperim de noroi eroii și să ne slăvim trădătorii care au dezertat și trădat în favoarea altui stat?!... Ce va scrie istoria acestui neam – dacă vom mai rămâne în istoria omenirii ca neam – despre noi?... Noi nu avem dreptul să ne cinstim eroii?!... La Universitatea Națională de Apărare, pe holul comandanților sunt tablouri cu toți comandanții Academiei, de-a lungul vremurilor. Al Mareșalului Antonescu, a fost scos de pe perete, dar durerea este că a fost scos în urma unei vizite de peste ocean. Iată ce ordin a dat „criminalul Antonescu” soldaților săi după trecerea Prutului: „Vreau ordine! Să se înțeleagă că noi suntem o armată civilizată, care aduce cu ea ordinea și siguranța și nu suntem hoarde barbare ce distrug și pradă totul în calea lor. Vreau ordine și iar ordine! Să fie împușcat militarul care va fi prins furând sau comițând crime în spatele frontului.” Față de el, „eroul” Custer a rămas faimos prin aplicarea principiului „un Indian bun este un Indian mort!” Astea sunt valorile care ni se bagă pe gât în numele democrației. Ca să nu mai amintesc că nu Antonescu a aruncat bombe atomice la Hiroshima și Nagasaki.

Că ai noștri cărmuitori se dau după cum bate vântul și fac legi dictate de alții, nu e de mirare, ei își apără scaunele, averile, încearcă să scape de pușcărie, vând tot, trădează – pentru că marile democrații ale lumii urăsc trădarea, dar sprijină trădătorii altora. Trădarea supremă, trădarea cea mare față de Mareșal, față de țară, o comitem noi, cei care ne facem că nu vedem, care știm, dar nu spunem nimic de frică, din comoditate, scârbă, servilism, lașitate, parvenitism. Noi, cei care acceptăm toate aceste trădări și le ascundem undeva în colțurile conștiinței noastre, numai

pentru a nu ne strica „liniștea sufletească” sau a casei, a ne păstra serviciul, salariile, pensiile, sporurile, privilegiile. **Marea trădare o comitem noi toți cei care ne considerăm români, dar nu suntem în stare, nu numai să apărăm ceea ce ne-au lăsat înaintașii, dar nici măcar să respectăm și să cinstim memoria lor, pentru că „așa se spune”. Noi nu avem cap, nu avem judecată proprie, nu avem conștiință, nu avem morală, nu avem principii... Le primim pe ale altora, fie de împrumut, fie impuse, e mai lejer, nu ne obosim și avem și pe cine arunca vina dacă lucrurile merg prost... A 13-a trădare, cea mai dureroasă.**[2]

Știind parcă ce va urma, într-o altă premoniție, Mareșalul spunea: „Ție, popor ingrat, nu-ți va rămâne nici cenușa mea!”

Mareșalul Ion Antonescu în fața plutonului de execuție: „Traiasca Romania!” Ultimul mesaj: „Dacă mor, mor pentru Basarabia!”

„În fața morții neclintit,
Nu-aveai ce o rașă,
Ai lacrimat și i-ai zămbit
Ca și la nunta ta.”

[1] vezi „Înaltă trădare - gravă eroare politică - dezonoare”

<http://www.art-emis.ro/jurnalistica/1144-inalta-tradare-grava-eroare-politica-dezonoare.html>

[2] <http://www.in-cuiul-catarii.info/2013/01/05/nascut-pentru-a-fi-tradat-2489>

Prelure: <http://www.art-emis.ro>

Col.(r) Marin Neacșu

Curs Postuniversitar de Conducere (3 luni) Universitatea Națională de Apărare – Curs Avansat de Ofițeri de Stat Major tip Joint (septembrie–decembrie 2004);

“English for NATO led Peace Support Operations Teacher Training Seminar” (august 2001);

Seminarul “CIMIC în situații de criză și război” (martie 2001);

Programul Train the trainers - “Cursul ESSO” (octombrie 1999);

Cursul “D.I.U. în operațiuni de pace” (august 1997);

Universitatea din Craiova – Facultatea de Litere și Istorie - secția Filologie – specialitatea Engleză-Italiană (1992-1997);

Școala Militară de Ofițeri Activi “Nicolae Bălcescu” – Sibiu – Infanterie, 1979;

Liceul teoretic „Al. Ioan Cuza” – Alexandria, secția reală – 1976;

Diferite funcții specifice, de la comandant de subunitate, ofițer de stat major, ofițer cu relațiile cu presa, până la Director de curs la UNAp. București.

Trei ani de misiuni ONU în Irak, Angola, Albania și Eritreea, cu diferite atribuțiuni, ca ofițer de legătură, ofițer cu relațiile cu publicul, observator militar, translator și comandant de regiune.

Pedagog cu 7 ani de experiență în predare la Universitatea Națională de Apărare București, în cadrul CRP NATO/PfP.

MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI BUCOVINEI, TEOFAN, LA BOTOȘANI

Bucuriei sărbătorilor pascale i s-a adăugat prezența, în a doua zi de Paște, 21 aprilie 2014, a Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, la biserica Sf.Ap.Petru, Pavel și Andrei, lăcaș ce se află în construcție, în municipiul Botoșani. Înaltul ierarh a fost întâmpinat, de pr.protoiereu Lucian Leonte, cât și de cei doi slujitori ai bisericii, pr.paroh Petru Tănăsă și pr.Daniel Baciu, alături de numeroși creștini, veniți special pentru a primi binecuvântarea arhierescă, dar și de grupuri de copii îmbrăcați în frumoasele straie populare. Așa cum este tradiția noastră strămoșească, episcopul bisericii, domnul ing. Paul-Mircea Iordache a oferit înaltului oaspete, spre binecuvântare, “pâine și sare”, pe un frumos ștergar moldovenesc, cu un colac-pască, alături de ouă roșii. Atât copiii cât și credincioșii l-au întâmpinat pe Înaltpreasfinția Sa cu flori, încât înaltul prelat a exclamat: “Ați strâns toate florile din Botoșani și mi le-ați adus mie!” Apoi, a fost condus, prin mulțimea de credincioși, de pr.protoiereu Lucian Leonte, și de cei doi slujitori ai bisericii-gazdă.

După urarea pascală, transmisă de Înaltpreasfinția Sa: “Hristos a înviat!” și primirea răspunsului, din partea credincioșilor: “Adevărat a înviat!”, s-a intrat, pentru slujire, în demisolul bisericii, devenit neîncăpător datorită mulțimii credincioșilor, spațiul liturgic fiind împodobit cu flori și mângâiat de razele strălucitoare ale soarelui de primăvară – ce pătrundeau prin ochiurile geamurilor, ca niște proiectoare divine.

Sfânta și dumnezeiasca liturghie a Sf.Ioan Gură de Aur a fost săvârșită într-o distinsă atmosferă duhovnicească. Alături de Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, din soborul de preoți au făcut parte: pr. Lucian Leonte, protopopul Protoieriei Botoșani, protos. Nathanael Neacșu, de la Catedrala mitropolitană din Iași, pr.Petru Tănăsă, parohul bisericii și subsemnatul. Cuvântul de învățătură al Înaltpreasfințitului Părinte a fost ascultat, cu smerită atenție, de către cei prezenți la slujbă. La finalul sf. liturghii, după cuvântul pr. protoiereu Lucian Leonte, parohul bisericii a dăruit Înaltpreasfințitului o frumoasă și deosebită iconă cu Sf.Ap.Petru și Pavel, protectorii spirituali ai bisericii și parohiei, iar Mitropolitul Moldovei și Bucovinei a dăruit trei cărți, pentru biblioteca parohială, arătând însemnătatea acesteia, pentru enoriași.

Biserica noastră a devenit, pentru a doua zi de Paște, o catedrală mitropolitană, prin prezența aici a Înaltpreasfințitului Teofan, închegând, parcă mai mult, această comunitate, spre slava lui Dumnezeu.

La doar câteva zile, pe 4 mai 2014, Înaltul prelat a venit, din nou, la Botoșani, dar de această dată, pentru două evenimente de excepție: sfințirea bisericii noi a mănăstirii Popăuți, biserică cu hramul “Acoperământul Maicii Domnului” (se sărbătorește pe 1 octombrie) și sfințirea Casei memoriale “Teoctist Patriarhul”, din satul Tocileni, com.Stăuceni (locul natal al fostului patriarh al României, între: 1986 - 2007). La ambele evenimente de împlinire duhovnicească, Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a fost însoțit de: Înaltpreasfințitul Iosif – Mitropolitul ortodox român al Europei Occidentale și Meridionale, Preasfințitul Corneliu – Episcopul Hușilor, Preasfințitul Varlaam Ploieșteanul – Episcop-vicar patriarhal și delegat al Preafericitului Parinte Patriarh Daniel la aceste evenimente, Preasfințitul Ioachim Băcăuanul – Episcop-vicar al

Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului precum și Preasfințitul Emilian Lovișteanul – Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului; Alături de înalții ierarhi au participat, deasemenea, Pr.Lucian Leonte, protoiereu al Protopopiatului Botoșani și multi preoți și diaconi.

Biserica nouă a mănăstirii a fost ridicată în doar șase luni, în anul 2002, prin râvna și dragostea obștii monahale de aici, dar ajutați și de numeroși credincioși, care au dorit ca numele lor să fie scrise în ceruri, prin darul și osteneala lor. Pictura acestei biserici s-a realizat într-o perioadă mai lungă, de aproximativ șapte ani (2006 – 2013). Deși ziua sfințirii a fost una capricioasă, din punct de vedere meteorologic (frig, vânt, ploaie), credincioșii au arătat că dragostea de cele sfinte este mai puternică, asistând, cu mic, cu mare, la sfințirea urmată apoi de săvârșirea sfintei și dumnezeieștii liturghii.

Era necesară o biserică mare la aceasta mănăstire, deoarece, chiar dacă obștea este mică, sunt foarte mulți credincioși care, în această lume învolburată, caută liniștea și tihna slujbelor de mănăstire. Trebuie protejată și restaurată biserica veche, închinată Sf.Nicolae, ctitoria Bincredinciosului voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, monument de artă ortodoxă românească și lăcaș de puternică rugăciune și evlavie.

În după-amiaza aceleiași zile, Întâistătorul Moldovei și Bucovinei, împreună cu arhieriei cu care a slujit dimineața sf. liturghie, cu pr.protoiereu Lucian Leonte și cu preoți și diaconi au mers la “Betleemul Patriarhului Teoctist”, așa cum a numit locul Preafericitul Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, unde au săvârșit slujba de sfințire a casei, a troiței, fântânii și a bustului fostului patriarh. Casa a fost realizată după descrierile nepoților fostului patriarh și după o fotografie din arhiva personală a familiei Arapașu. Ea cuprinde, conform stilului arhitectural moldovenesc a sec.XIX – XX, o tindă, două camere, o prispă și este acoperită cu stuf. Aici sunt expuse, prin grija Patriarhiei Române, Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, precum și Protopopiatului Botoșani, mitra, toiașul arhieresc, veșminte arhieresti, dar și cărți scrise de Preafericitul Teoctist în timpul vieții sale. Evidențierea acestui loc românesc nu este întâmplătoare. Ținutul Botoșanilor a dat oameni de valoare, pentru țară și pentru Biserică. Avem și oameni de știință, avem și oameni de cultură, avem și arhieriei, avem și rugători fierbinți către ceruri, avem și sfinți recunoscuți de întreaga Ortodoxie!

Toți cei care s-au implicat în mod special, activ și pentru realizarea acestui proiect, au fost felicități, atât de actualul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române – prin mesajul citit de Preasfințitul Varlaam Ploieșteanul, delegatul Preafericitului Sale – cât și de Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Vizitele pastorale și slujbele pe care le săvârșește Înaltpreasfinția Sa în această zonă a țării, Botoșani, arată dragostea și prețuirea pe care el o are față de locuitorii și slujitorii altarelor străbune. Deși această zonă a țării este vitregită, din punct de vedere material, iată, din punct de vedere duhovnicesc, avem parte de binecuvântare și întărire în viața religioasă și morală, spre slava lui Dumnezeu.

Pr. Daniel Baciu

Pr. Protopop Leonte, Pr. paroh Petru Tănasă și enoriași ai parohiei, întâmpinând pe înaltul ierarh

„Lăsați copiii să vină la mine!” - Biserica „Sf. Ap. Petru, Pavel și Andrei”, din Botoșani

I.P.S. Teofan cu un sobor de înalți ierarhi, oficiind slujba de sfințire a bisericii noi a Mănăstirii Popăuți-Botoșani

Casa memorială „Patriarhul Teoctist”, din localitatea natală, Tocileni

PROIECTE EDUCAȚIONALE DESFĂȘURATE ÎN REGIUNEA CERNĂUȚI

După finalizarea cu succes, în anul trecut, a proiectului „Lumea nemuritoare a lui Guguță” – care a antrenat în activitățile sale aproximativ 250 de elevi din Republica Moldova, România și Ucraina – filiala botoșăneană a Asociației Culturale „Pro Basarabia și Bucovina” a inițiat, și în acest an, două proiecte, pentru a veni în sprijinul dorinței de cunoaștere a literaturii naționale de către copiii din Bucovina de Nord cât și pentru a ajuta cadrele din această zonă să-și împărtășească din experiența lor profesională, de predare în limba română a diverselor discipline de învățământ.

Astfel, proiectul „Oglindzile cărților” este destinat să stimuleze interesul elevilor pentru literatura în limba maternă, scrisă în toate zonele locuite compact de români, indiferent de perioada de elaborare a operei. Se încearcă repunerea în drepturi a cărții de literatură națională de calitate, într-o perioadă în care aceasta are veritabili „conurenți”, deosebit de puternici (calculatorul, televizorul etc), precum și descoperirea plăcerii și a beneficiilor cititului. Totodată, se urmărește conștientizarea elevilor de aici asupra importanței însușirii uneia dintre limbile romanice – fapt ce le-ar favoriza o integrare mai ușoară, în viitor, pe piața muncii în Europa Unită, spre care aspiră, cu mari sacrificii, și Ucraina. De asemenea, elevii pot să descopere și să înțeleagă existența în literatura română a multor scriitori, care au avut o viață exemplară și care au creat opere ale căror personaje le pot oferi modele de urmat.

Cel de-al doilea proiect, intitulat: „Școala europeană a domnului Trandafir”, urmărește implicarea cadrelor didactice din școlile cu predare în limba română, din regiunea Cernăuți. Se dorește realizarea unui util și necesar schimb de experiență, la care să participe cadre didactice ce predau diverse discipline de

învățământ în limba română, în vederea racordării, cât mai grabnice, a învățământului din zonă, la valorile europene.

În etapa de implementare a proiectelor, desfășurată în luna aprilie 2014, a vizitat școlile participante domnul profesor Mircea Pilat, vicepreședintele Asociației „Aron Pumnul” a Cadrelor Didactice Române din Ucraina, care ne-a declarat: „Asociația noastră este deosebit de interesată să promoveze asemenea activități, care să reunească elevi și cadre didactice din regiunea Cernăuți și din România. Suntem siguri că, astfel, se va realiza un progres considerabil în ceea ce privește pregătirea elevilor și a cadrelor didactice din cele două țări.”

Între școlile care au avut o participare amplă și meritorie la aceste acțiuni educative se numără Școala Medie din Opișeni, raionul Hliboca, unde s-au implicat activ mai mulți elevi și profesori de la învățământul primar și gimnazial, remarcându-se în mod deosebit doamna învățătoare Stela Toronciuc și doamna profesoară de limba și literatura română Valentina Plantus. Domnul profesor Nicolae Bodnariuc, directorul școlii, s-a ocupat personal de buna desfășurare a etapelor proiectului.

La Școala Medie din Privorochi, raionul Hliboca, directorul Marin Șotropa, precum și colectivul de cadre didactice pe care-l conduce, au manifestat un deosebit interes pentru participarea la proiectul „Oglindzile cărților”, aceasta fiind și singura activitate realizată alături de elevi și colegi din afara granițelor, deci o premieră pentru ei.

După ce au înregistrat rezultate deosebite la proiectul de anul trecut, elevii de la Liceul „Gheorghe Asachi” din Herța – aflați sub coordonarea doamnei profesoare de limba și literatura română, Elena Apetri – au arătat că, și în acest an, doresc și pot să realizeze performanțe deosebite, în cadrul concursurilor

prezentului proiect.

În același raion, la Școala Medie Târnuca – o instituție cu o activitate bogată, desfășurată în studiul limbii materne, cât și a artelor plastice, de către dascăli și copii – domnul director Iacob Posteucă a asigurat pe oaspeții veniți din România că programul și activitățile vor fi respectate cu maximă rigurozitate.

Coordonatorul proiectului, profesorul Iuliu Laurian Popovici – referindu-se la aceste acțiuni, inițiate de către Filiala Județeană Botoșani a Asociației Culturale „Pro Basarabia și Bucovina”, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Botoșani și Biblioteca Județeană „Mihai Eminescu”, din orașul-reședință de județ – a spus următoarele: „*Valoarea educativă a acestor activități crește în mod deosebit atunci când se desfășoară cu elevi de etnie română din afara granițelor, elevi care manifestă o sensibilitate aparte pentru literatura scrisă în grai matern, care sunt dornici să descopere și alte frumuseți din domeniul, atât de vast și de atrăgător, al artei cuvântului românesc. Noi credem că o parte dintre ei vor deveni viitorii intelectuali ai zonei, care vor duce pe mai departe, în mod conștient și responsabil, cultura și obiceiurile etniei noastre pe acele meleaguri. Formându-se în condițiile în care sunt cetățeni loiali ai statului din care fac parte, ei vor fi o punte de legătură cu țara-mamă, România, astfel ajutând la intensificarea relațiilor de colaborare și bună vecinătate dintre cele două țări*”.

A consemnat,
Paul Mircea Iordache

Copiii bucovineni ai școlii din Privorochi

Cadrele didactice ale Școlii Medii din Târnuca-Herța (directorul Iacob Posteucă, al treilea din stg.) alături de oaspeții din România

PROF. DR. GICĂ MANOLE

APOCALIPSA DUPĂ STALIN! (II)

Percepând garanțiile date României ca pe un afront și ca o „încălcare” (!) a prevederilor articolului trei din protocolul secret semnat la 23 august 1939 la Moscova, în sensul că Berlinul a ignorat „interesele” sovietice în țara noastră, Stalin îl va trimite pe Molotov în capitala

Germaniei (12 – 14 noiembrie 1940), ca să negocieze un nou pact bilateral. În întâlnirile pe care Molotov le-a avut cu Hitler și Ribbentrop, pe 12 și 13 noiembrie 1940, la Berlin, deși oficialii germani s-au arătat impresionați de tonul serios, ponderat arătat de musafirul sovietic¹, și în ciuda comunicatului oficial, după care între cele două părți a avut loc „o conversație liberă care a atins toate problemele”², trimisul lui Stalin, în realitate, „s-a arătat exigent, indiscret și plin de pretenții”³.

La prima întâlnire cu Hitler din 12 noiembrie 1940, Molotov a ridicat abrupt problema garanțiilor (30 august 1940 – n. ns.) pe care Germania și Italia le-au dat României, și pe care guvernul sovietic le-a perceput a fi un gest inamic față de Uniunea Sovietică, solicitându-i Führerului ca ele să fie anulate. Hitler îi răspunde lui Molotov că garanțiile acordate României angajează Al Treilea Reich necondiționat, chiar și împotriva Uniunii Sovietice, dacă aceasta ar atenta la integritatea teritorială a României, și că nici vorbă să se pună problema anulării lor. De altfel, îi declarase Hitler lui Molotov, cu prilejul negocierii și semnării protocolului secret, Uniunea Sovietică își arătase interesul doar pentru Basarabia. Are U.R.S.S. și alte interese în România? Apoi, îl întrebese Führerul german pe Molotov, ocuparea nordului Bucovinei de către sovietici depășise prevederile articolului trei al protocolului secret, constituind o „noutate” în pretențiile sovietice. După „problema” României și a garanțiilor pe care Germania refuzase să le anuleze, sub presiune sovietică, Molotov îi declară

lui Hitler că Uniunea Sovietică se simte amenințată de Finlanda (!!!) și că statul sovietic va lua măsuri în consecință⁴. Din acest motiv, Germania trebuie să-și retragă trupele din Finlanda, iar în cazul unui conflict să nu-i acorde statului nordic niciun fel de ajutor/asistență. Ca și în cazul României, și de această dată Hitler îl pune la punct pe Molotov, observând că deși Reichul nu are niciun interes politic în Finlanda, nu va permite ca U.R.S.S. să poarte un nou război împotriva „micului popor finlandez”⁵, fapt ce i s-ar părea „inadmisibil”, și că „amenințarea” finlandeză la adresa U.R.S.S. i se pare cu totul exclusă. A treia chestiune, pe care Molotov o ridicase la întâlnirile cu Hitler, privea Bulgaria. U.R.S.S., susținea Molotov, ar vrea să trimită trupe în Bulgaria, după cum Germania trimisese în România, fapt pentru care este gata să-i ofere garanții statului bulgar de felul celor pe care Reichul le oferise României. În caz că Germania este de acord, Molotov promisese că nu-l va alunga de pe tron pe regele Bulgariei, Boris! Apoi, Molotov îl tatonă pe Hitler în legătură cu ceea ce Rusia, fie sovietică sau nu, urmărea de la Petru cel Mare încoace: problema Strămtorilor. În această chestiune, mesagerul lui Stalin solicită acceptul Germaniei ca Uniunea Sovietică să-și amplaseze „câteva baze importante la Dardanele și Bosfor”⁶.

Era limpede pentru Hitler că Molotov dezvăluise, cu ocazia vizitei sale la Berlin, intențiile agresive ale U.R.S.S. față de România, Finlanda, Bulgaria, cât și dorința de a ocupa cele două Strămtori, planurile de expansiune sovietice intrând violent în contradicție cu cele ale celui De-al Treilea Reich. Cu prilejul întâlnirilor cu Hitler, Molotov mai solicitase Germaniei acceptul ca soarta României, unde, în opinia sa, U.R.S.S. are „mari interese”, să fie decisă nu doar de germani, ci și de sovietici. Aceleași pretenții le avea U.R.S.S. și cu privire la Ungaria. În ambele cazuri, se știe, cererile sovietice au fost refuzate de germani.

La cele două întâlniri Molotov-Hitler, din 12 și 13

noiembrie 1940, așadar, primul a exprimat pe față nemulțumirea sovieticilor față de garanțiile acordate României de Germania și Italia, garanții care, în opinia Kremlinului, constituiau o încălcare a articolului trei din protocolul secret, după care cele două părți trebuiau să-și reglementeze interesele prin negocieri directe. În toamna anului 1940, alta era poziția strategică a Germaniei, îndeosebi după ce ocupase Vestul. Dacă în august 1939 aceasta își declinase orice interes politic față de „acele regiuni” sau „teritorii” (Europa de Sud-Est – n. ns.), în toamna anului 1940, și după ce U.R.S.S. probase un apetit expansionist ce depășise cadrul înțelegerilor de la Moscova (23/24 august 1939 și 28 septembrie 1939) – cazul revendicării de către Kremlin a întregii Bucovine, Hitler nu mai voia să cedeze nimic Uniunii Sovietice. De altfel, așa cum a și declarat-o Molotov lui Hitler, U.R.S.S. a dat un înțeles antisovietic garanțiilor oferite statului român. Tocmai din acest motiv, Molotov solicită lui Hitler anularea garanțiilor date României de cel De-al Treilea Reich. Garanțiile germane oferite României au reprezentat un motiv real de nemulțumire pentru U.R.S.S., iar refuzul lui Hitler de a le anula făcea imposibilă o viitoare agresiune a Sovietelor. Cu toate că Molotov i-a declarat, tot la Berlin, lui Hitler că U.R.S.S. n-are de gând să renunțe la Bucovina de Sud, adevăratul scop al acestei cereri, dacă dictatorul german ar fi acceptat anularea garanțiilor, nu era altul decât regiunea petrolieră românească. De aceea îi stătea în gât lui Stalin garanțiile germane date României la Viena, imediat după odiosul dictat, din 30 august 1940: îl puneau în imposibilitatea de a mai ataca România.

Toate cererile lui Molotov, privind „sferele de interese” ale Uniunii Sovietice în Europa de Sud-Est, s-au izbit de refuzul Berlinului. Practic, Stalin l-a trimis pe Molotov la Berlin să negocieze cu Hitler un nou plan de împărțire a Europei, de la Marea Baltică la Marea Egee, în care, de astă dată, partea ce ar fi revenit Uniunii Sovietice ar fi fost mult mai consistentă. Demn de subliniat este și următorul fapt: în vizita sa din 12 – 14 noiembrie 1940, la Berlin, Molotov primise împuterniciri din partea lui Stalin să negocieze și să semneze aderarea U.R.S.S. la Pactul Tripartit, semnat la 27 septembrie 1940 de către Germania, Japonia și Italia. Ca membră a Pactului Tripartit (doar pretențiile sale exorbitante privind România, Bulgaria și Strâmtoarele au împiedicat ca acest lucru să devină realitate), U.R.S.S. dorea să participe la o nouă împărțire a lumii, fiecărei părți revenindu-i o zonă precisă de „interese” sau influență. Când Hitler i-a sugerat lui Molotov că nimeni/nimic nu poate împiedica U.R.S.S. să se extindă spre Sud – în India, dar și spre Golful Persic – acesta, deși n-a respins oferta, a ezitat s-o accepte. Altele erau prioritățile strategice ale „pașnicei” Uniunii Sovietice la 1940, iar printre aceste priorități se afla în primul rând țara noastră. Cerbicia, cu care Molotov, presat pe cale telegrafică de Stalin, a atacat garanțiile germano-italiene date României, dovedește că, la 1940, toamna, Stalin luase în cel mai mare secret hotărârea de a „elibera” Europa de sub stăpânirea „canibalului” Hitler. Deși nu avea certitudini, Hitler bănuia că la prima ocazie favorabilă U.R.S.S. va ataca pe la spate Germania și România, deoarece se simțea frustrată de câștigurile teritoriale puține dobândite în anii 1939 – 1940! „Patria păcii” și „prieteniei” între popoare voia mai mult! Greșeala lui Stalin a constat în faptul că „prietenu” i-o va lua înainte, el fiind convins că, până în vara lui 1941, va avea timpul necesar să atace nimicitor atât Al Treilea Reich, cât și cel mai important aliat strategic al acestuia: România. După vizita lui Molotov la Berlin, ocazie cu care Hitler interzice Uniunii Sovietice să-și mai desfășoare apetitul expansionist pe seama popoarelor vecine acesteia, începea o perioadă scurtă, de 10 luni, numită „Veghea armelor”⁷, veghe provocată de „opозиția tot mai flagrantă dintre scopurile Reichului și interesele U.R.S.S. în Balcani și la Strâmtoari”⁸.

Așadar, Hitler, în 1940, nu a permis Uniunii Sovietice să distrugă România, nici să-și extindă stăpânirea peste Bulgaria și cele două Strâmtoari. Între timp, Führerul german fusese informat cu privire la masacrele efectuate de sovietici în teritoriile anexate în 1939 – 1940, din statele baltice până în Basarabia, pentru ca să permită ca România și Bulgaria să devină, după expresia sa, un „pustiul bolșevizat”⁹. Desigur, afirmațiile lui Hitler nu erau decât propagandă. Altele, după cum se știe, erau motivele adevărate,

reale ce l-au determinat să refuze o nouă împărțire a Sud-Estului Europei cu „tătucul popoarelor”, Stalin. De asemenea, nu ne îndoim că Hitler fusese informat de existența unor planuri strategice sovietice privind un război al U.R.S.S. împotriva Germaniei și a Europei aflată sub controlul său. Însă, informațiile de care dispunea nu-i dezvăluiseră amploarea fără precedent a pregătirilor sovietice. Căci Stalin, începând cu noul an 1941, accelerează pregătirile ofensive, păstrând un secret absolut asupra datei atacului asupra Europei. În acest sens, fiecare unitate militară sovietică primise un plic ultrasecret cu instrucțiuni precise ca să fie deschis doar în Ziua M, ziua invaziei. Orice încălcare a ordinului ar fi atras, după cum prevedea articolul 58 din Constituția U.R.S.S., articol prezentat pe larg și de Alexandr Soljenișin în *Arhipelagul Gulag*, imediat și irevocabil pedeapsa cu moartea prin împușcare. Ca „dușman al poporului” sovietic, desigur. Din mărturiile depuse de numeroși ofițeri sovietici, care au deschis plicul ultrasecret la 22 iunie 1941, reiese că instrucțiunile documentului se refereau doar la acțiunile ofensive ale Armatei Roșii, acțiuni care trebuiau purtate viguros pe teritoriul inamic (România, Germania etc.). Plicul nu conținea niciun plan după cum trebuiau purtate operațiunile defensive. Oricât ar părea de necrezut, însăși *Directiva 21* din 18 decembrie 1940, cu nume de cod Barbarossa, Hitler a ordonat-o ca răspuns la planurile agresive ale Kremlinului.

Mai mult decât o „veghe a armelor”, perioada de până la atacul preventiv al Germaniei din 22 iunie 1941 poate fi apreciată una de pândă reciprocă. Ambele părți au apelat la cele mai sofisticate metode de inducere în eroare a celeilalte părți cu privire la planurile avute în vedere în viitorul apropiat. În acest domeniu, sovieticii au demonstrat o abilitate incredibilă în a-și camufla intențiile. Într-un secret absolut – căci armatele de invazie sovietice (vorbesc de armate deoarece în primăvara lui 1941 Stalin crease deja *30 de Armate*) călătoreau doar noaptea și cu trenuri de marfă, rupte total de orice legătură cu exteriorul, se camuflau ziua în zone păduroase – peste cinci milioane de soldați și ofițeri sovietici fuseseră amplasați la frontiera europeană, vestică, a U.R.S.S. Acești cinci milioane de soldați reprezentau, așa după cum am notat ceva mai sus, doar Primul eșalon strategic al Armatei Sovietice. Următoarele – eșaloanele strategice doi și trei – erau pregătite să ocupe poziții, tot ofensive, unul în spatele celui alt. Dacă deplasarea acestei imense mase de oameni Stalin a reușit să o efectueze în cel mai strict secret, amplasarea trupelor germane în apropierea graniței comune cu U.R.S.S., cu toate că s-a vrut o operațiune bine ascunsă, era cunoscută de toată lumea.

Nu stăruiesc asupra surselor numeroase (spionii) care l-au informat pe Stalin cu privire la un atac preventiv al Germaniei asupra U.R.S.S., de la Winston Churchill la Richard Sorge sau Arvid Harnack și Rudolf von Scheliha, și pe care, chipurile, „naivul”, „neutru” Stalin le-ar fi ignorat cu desăvârșire! *Stalin cunoștea mult mai bine decât oricare spion al său* (subl. ns.), de oriunde aiurea, că Germania pregătește operațiuni militare împotriva U.R.S.S. Dar el cunoștea ceea ce niciun spion de-al său nu știa: că lovitura nimicitoare dată Germaniei, și pe care U.R.S.S. o pregătea de doi ani, *se va declanșa înainte ca Hitler să aibă timp să ia cu asalt „patria păcii și prieteniei dintre popoare”* (subl. ns.). Din acest motiv, adică pentru a purta operațiuni ofensive împotriva „dușmanului capitalist”, toate unitățile militare sovietice primiseră plicul ultrasecret cu ordinul de a fi deschis de Ziua M, ziua marii ofensive. Dintr-o prudență excesivă, și care-i caracteriza orice acțiune în plan diplomatic și militar¹⁰, deși știa de sute de ori mai bine decât Churchill cum că Hitler va începe atacul, Stalin a pierdut prilejul să dea, el, primul, ordinul Marii Ofensive de „eliberare” a Europei.

Față de avalanșa de informații ce-i erau puse pe tavă – și care pentru el, care știa adevărul, erau perfect inutile – dictatorul de la Kremlin a dat ordin să fie publicat, printre altele, celebrul comunicat TASS din 13 iunie 1941, comunicat diversionist în cel mai înalt grad. Așa, comunicatul TASS dezmințea faptul că U.R.S.S. intenționează să atace Germania și că deplasarea armatelor sovietice spre frontiera sa vestică nu reprezenta decât niște banale exerciții militare de rutină. Comunicatul TASS s-a vrut o infirmare a unui comunicat al agenției japoneze Domei, din luna mai 1941, conform căreia „Uniunea Sovietică concentrează mari

forțe militare la granița vestică... concentrarea trupelor (sovietice – n. ns.) pe granița vestică are o anvergură extraordinară de mare¹¹. În dezmințirea sa mincinoasă, TASS vorbește despre fantezia bolnavă a autorilor comunicatului agenției Domei, și că „nu există și nici nu se prevede vreun fel de concentrare de mari forțe militare la frontiera vestică a U.R.S.S.”¹². Este vorba, mințea cu nerușinare TASS, doar de o operațiune banală prin care „din zona Irkutsk în zona Novosibirsk se transferă o divizie de infanterie”¹³, având scopul de a asigura trupelor condiții mai bune de încartuire! Comunicatul TASS, așadar, dezmente că U.R.S.S. ar pregăti ofensiva împotriva Germaniei și României, vorbind doar despre o divizie mutată dintr-un loc în altul! În realitate, ca orice comunicat oficial sovietic, și acesta avea un caracter diversionist: să nege/să ascundă realitatea faptului că Stalin concentrase la frontiera cu România și Germania douăzeci de corpuri de armată de tancuri și cinci corpuri de armate de desant aerian cuprinzând cinci milioane de soldați, forțe copleșitoare ca număr și putere de foc. Evident că scopul acestor uriașe concentrări de forțe era unul pur ofensiv. Numai că Stalin, deși pregătirile de atac ale U.R.S.S. erau încheiate, a ezitat, cum spuneam, să dea ordinul prevăzut pentru *Ziua M*, așteptând, se susține fără temeii, venirea unei propuneri germane în vederea unui nou partaj teritorial european¹⁴. Când TASS, pe 13 iunie 1941, dezmințea minciunos, sperând să-i adoarmă vigilența lui Hitler, zvonurile după care U.R.S.S. pregătește ofensiva împotriva Germaniei, etichetându-le drept calomnii, minciuni provocatoare, într-un secret absolut se încheia cu succes cea mai uriașă deplasare de trupe din toată istoria omenirii. În nota obișnuită de minciuni a oficialilor sovietici, această gigantică concentrare de efective umane – cinci milioane doar Primul Eșalon Strategic – era prezentată doar ca niște banale manevre, având drept unic scop, nu-i așa, instruirea rezerviștilor, cât și „verificarea muncii aparatului feroviar”¹⁵. Minciunile TASS erau spuse tocmai când Stalin dăduse ordinul de preinvazie, deplasând Primul Eșalon Strategic al armatei sovietice direct în imediata vecinătate a granițelor României și Germaniei, evacuând, pentru facilitarea operațiunilor militare ofensive, toată populația de-a lungul imensei granițe de Vest a Uniunii Sovietice. „Eliberarea” Europei era iminentă.

În această monstruoasă concentrare de forțe sovietice cu caracter ofensiv, României îi era rezervat un loc „privilegiat”. Astfel, în prima jumătate a lunii iunie 1941, Stalin a ordonat crearea celei mai puternice armate din lume, armata a 9-a de suprașoc, făcând parte din Frontul de Sud, pusă sub comanda lui Gheorghii Jukov. Armata a 9-a, în a doua decadă a lunii iunie 1941, ocupă poziții ofensive la granița României, pentru ca, atunci când ordinul va veni, să lovească mortal țara noastră: „o lovitură asupra României înseamnă moartea Germaniei, înseamnă oprirea tuturor tancurilor și avioanelor... Petrolul este sângele războiului, iar inima Germaniei, oricât ar părea de curios, se afla în România. O lovitură asupra României înseamnă o lovitură direct în inima Germaniei”¹⁶. Iată de ce și pentru ce a ordonat Stalin formarea Frontului de Sud: invadarea/distrugerea României ca stat. Comunicatul TASS, așadar, avea menirea să-l liniștească pe Hitler: „uite, noi vrem pace, stai liniștit. Dacă dorești, ne așezăm la masă și negociem.”¹⁷

Niciodată, în toată istoria omenirii, n-a existat un plan mai perfid și mai bine camuflat decât cel pregătit de U.R.S.S. și Stalin în cei doi ani „prebelici”, având drept scop anihilarea civilizației unui întreg continent. Nici când, vreun stat din lume nu și-a ascuns intențiile distrugătoare, tenebroase cu atâta măiestrie, iar dacă adversarul preîntâmpinând invazia îi aplică o lovitură zdravănă, tu apari în ochii lumii drept victimă inocentă, chipurile, a unei agresiuni neprovocate! Nu doar Hitler, toată lumea știa în luna iunie 1941 de pregătirile lui Stalin de invazie. Ceea ce nu se știa, și nu s-a știut până la Victor Suvorov, a fost dimensiunea acesteia. Deși sovieticii operaseră într-un secret desăvârșit, deplasarea din Estul siberian spre Vestul european a milioane de oameni nu putea fi ascunsă la infinit. De aici comunicatul plin de minciuni mârșave al agenției TASS din 13 iunie 1941. La fel, Stalin, ca și tot anturajul său, fusese înștiințat din numeroase și variate surse că Hitler și Germania pregătesc campania împotriva U.R.S.S. Așa că, a susține că „neutrul”, „naivul”, „pașnicul” Stalin a fost luat pe

nepregătite de atacul preventiv german sau de „preîntâmpinare”, cum îi spune Victor Suvorov¹⁸, nu reprezintă decât o biată naivitate, o idioțenie.

„Naivul”, „neutrul” Stalin care, chipurile, n-a pregătit Uniunea Sovietică în vederea atacului german, încă din februarie 1941 a ordonat crearea a cinci Fronturi la granița vestică a U.R.S.S. ce au fost amplasate într-un secret absolut la frontiera vestică. Cele cinci Fronturi – de Nord, Nord-Vest, Vest, Sud-Vest și Sud – cuprindeau 30 de Armate sovietice, amplasate, după cum am notat mai sus, în trei eșaloane strategice. O asemenea concentrare uriașă de forțe înseamnă război, chiar dacă U.R.S.S. nu l-a declarat oficial României și Germaniei, până pe 22 iunie 1941. Amploarea fără precedent a pregătirilor sovietice exercita o presiune extraordinară asupra frontierelor României și Germaniei¹⁹. Conducătorii celor două state – I. Antonescu și A. Hitler – erau mai mult decât convingși că în timp ce Stalin vorbea despre pace, despre nevinovate dislocări de divizii prin Siberia sau despre „verificarea materialului feroviar”, în realitate era gata să atace mortal cele două state. Iată de ce atât Hitler, cât și Antonescu, n-au avut altă variantă decât, cu o clipă mai devreme, să preîntâmpine atacul U.R.S.S. și „să se salveze printr-o lovitură preventivă”²⁰. Iar dacă Germania și aliații săi, „atacând” „măreța” U.R.S.S., ar fi luat-o, chipurile, prin surprindere, provocându-i mari înfrângeri, explicația nu-i alta decât că însăși Uniunea Sovietică pregătea, la rândul-i, atacul.

Armatele Sovietice la momentul 22 iunie 1941 erau pregătite de invazie, de gigantice operațiuni ofensive pe teritoriul „inamic”, și nu pentru lupte defensive. Doar cu câteva zile i-a luat-o înainte Hitler lui Stalin. Suficiente însă pentru ca să schimbe radical/definitiv datele problemei. Din cel mai feroce agresor al Istoriei recente, după cum a fost și se pregătea să fie, dacă ar fi avut ocazia să declanșeze *Ziua M*, „pașnicul” Stalin devine, în ochii credulilor, victima inocentă a unei agresiuni perfide. Deoarece, nu-i așa, din 1930 și până la momentul 22 iunie 1941, îndeosebi din 1939 și până la aceeași dată, U.R.S.S. nu promovase decât o politică „de pace și prietenie”, în primul rând față de vecinii săi europeni! Desigur, tot datorită unei adevărate „sete de pace”, U.R.S.S., prin Molotov, a insistat săptămâni întregi pe lângă Hitler, în toamna târzie a lui 1940, să intre ca partener cu drepturi egale în Pactul Tripartit și să participe la o nouă împărțire a lumii!

Vinovăția lui Stalin și, implicit, a Uniunii Sovietice în pregătirea și declanșarea celui De-al Doilea Război Mondial este una majoră. Chiar dacă nu-i singurul vinovat, Stalin a făcut exact ceea ce trebuia ca războiul să devină inevitabil. Grigore Gafencu, strălucitul ministru de externe al României dintre anii 1938 – 1940, a avut dreptate în *Ultimele zile ale Europei*²¹: în acei ani cruciali cheia păcii s-a aflat în mâinile dictatorului de la Kremlin. În loc de pace Stalin a ales războiul. Tocmai pentru a-l face posibil l-a ademenit pe Hitler să încheie pactul banditesc de la Moscova, la 23/24 august 1939, împingându-l, astfel, să înceapă un război european pe care Stalin îl dorea la fel de mult. Stalin știa că Europa nu-i va rezista lui Hitler și că naziștii vor practica, unde vor ajunge stăpâni, și exterminarea în masă în baza criteriului rasial. De aceea el voia nu pace, ci o Europă în ruine, distrusă, îngenunchată de un regim criminal cum a fost cel nazist. Or, o Europă vînguită de stăpânirea nazistă, neputincioasă de a se elibera singură din ghearele lui Hitler, era pregătită să-și primească „Eliberatorul”. Din acest motiv a dansat cu bucurie satanică Stalin, noaptea târziu, după semnarea pactului cu Hitler: știa că odată început războiul, Germania va lupta, ca și în primul război mondial, pe două fronturi. Căci Stalin știa ceea ce Hitler nu știa: la momentul ales de el, va ataca pe proaspătul aliat, dându-i lovitură decisivă, „eliberând”, pe această cale, Europa. Or, acest fapt făcea înfrângerea „tovarășului de drum” inevitabilă. În vederea atingerii acestui obiectiv – atacarea Germaniei și nu numai – Stalin începuse pregătiri uriașe încă *dinainte* (subl. ns.) de a fi semnat pactul banditesc de la Moscova din august 1939. Iar pregătirile, prin amploarea lor, vor fi accelerate și definitive în primele șase luni ale anului 1941, pentru ca totul să fie gata când „genialul” Stalin trebuia să ordone *Ziua M*: 6 iulie 1941. Doar câteva zile au lipsit ca ordinul să fie pus în aplicare, înainte ca partenerul de la Moscova să-l devanseze cu două săptămâni, lovindu-l preventiv. Iar când, peste patru ani, fostul aliat va fi înfrânt decisiv, „pașnicul” Stalin va reuși să

„eliberare” Europa, nu întreagă, ci doar jumătate, partea ei de Est și Sud-Est, împlinindu-și visul de a instaura „raiul comunist” peste zece națiuni captive și peste 130 de milioane de oameni, asigurându-și, este bine să o subliniem din nou, „glacisul strategic” atât de necesar „pașnicei” U.R.S.S.

Numai că, chiar dacă a reușit atâta vreme să prostească pe toată lumea, Stalin nu putea prosti o lume întreagă la nesfârșit. În anii ce au urmat „eliberării” unei jumătăți din Europa, încet, cu mari dificultăți, lumea liberă se va trezi demontând marea minciună a mitului sovieto-comunist, convingându-se că U.R.S.S. nu este decât, după expresia lui André Glucksmann, cea mai abjectă și mai mare minciună a secolului XX²². Iată de ce cred că la „Apocalipsa după Hitler” trebuie adăugată obligatoriu și o alta, mult mai adecvată stării de fapt istorice: „Apocalipsa după Stalin”.

Însă, ținând cont de paradigma zilelor noastre – discursul corect politic – și care ne limitează abuziv libertatea de expresie, faptul va fi posibil doar la calendele grecești. Așa că, milioanele de tineri din lumea întreagă vor continua să fie informați/dezinformați, îndoctrinați doar despre „Apocalipsa după Hitler”, Stalin rămânând, nu-i așa, „marele conducător înțelept, drept, tăcutul popoarelor” și care a fost animat de cele mai bune intenții întru edificarea unei lumi a păcii și dreptății sociale (sic!)!!!

1. Grigore Gafencu, *Preliminarii la războiul din Răsărit*, Editura Globus, București, 1996, p. 107.
2. *Ibidem*.
3. *Ibidem*.
4. Deși în 1939 Uniunea Sovietică atacase Finlanda, de la care va anexa teritorii însemnate, planul lui Stalin cu privire la această țară nordică urmărea anexarea totală și transformarea sa într-o „republică democrat-populară”. Adică exact soarta Țărilor Baltice.
5. *Ibidem*, p. 108.
6. *Ibidem*.
7. *Ibidem*, p. 185.
8. *Ibidem*, p. 195.
9. Într-o convorbire purtată cu trimisul extraordinar bulgar Draganov la Berlin, la 3 decembrie 1940, Hitler i-a declarat acestuia: „... în Basarabia, în timp ce oamenii noștri (trimișii germani – n. ns.) mai erau încă acolo, moșieri și alți membri ai păturii conducătoare au fost măcelăriți de propriii oameni, învățați de evrei, iar aceeași soartă amenință și Balcanii.” (în Ernst Nolte, *op. cit.*, p. 260).
10. Astfel, la o întâlnire Hitler-Antonescu, din martie 1944, primul i-a spus șefului statului român că „Stalin nu era om care să-și asume riscuri. Exemplul Poloniei este tipic: nu le-a ordonat unităților sale să avanseze, în ciuda invitației germane, decât în momentul în care imixtiunea în afacerea poloneză n-a mai comportat nici un pericol... Chiar atunci când are un revolver iar adversarul nu este înarmat decât cu un cuțit, el va aștepta până când acesta din urmă va adormi: este un Goliat care se teme de David. Are cruzimea animalului sălbatic și lășitatea omului.” (în Boris Souvarine, *Stalin. Studiu istoric al bolșevismului*, traducere din franceză de Doina Jela Despois, Editura Humanitas, București, 1999, p. 565).
11. Victor Suvorov, *Spărgătorul de Gheață*, p. 180.
12. *Ibidem*, p. 181.
13. *Ibidem*.
14. Vezi Florin Constantiniu, *op. cit.*, pp. 203 – 204.
15. Victor Suvorov, *op. cit.*, p. 196.
16. *Ibidem*, p. 144.
17. Florin Constantiniu, în *op. cit.*, p. 204, este convins de veridicitatea afirmațiilor din comunicatul TASS, din 13 iunie 1941, după care, chipurile, Stalin dezmințea intenția că U.R.S.S. ar avea de gând să atace România și Germania, și că prin același comunicat dictatul de la Kremlin făcea „voalat o invitație la negocieri sovieto-germane”.
18. Victor Suvorov, *op. cit.*, p. 236.
19. În dimineața de 22 iunie 1941, ambasadorul german la Moscova, von der Schulenburg, îi citise lui Molotov motivele asaltului început în acea zi: „Dată fiind presiunea insuportabilă exercitată de trupele rusești asupra liniilor de demarcație care

le separă de trupele germane, acestea din urmă au primit ordinul de a pătrunde pe teritoriul sovietic.” (în Grigore Gafencu, *op. cit.*, p. 209). Comunicatul german spunea adevărul, numai că nimeni nu-l crezuse.

20. Victor Suvorov, *Ziua M*, p. 278: „...19 august 1939 este ziua când Stalin a început al doilea război mondial. Mobilizarea secretă trebuia să se încheie prin atacarea Germaniei și României, la 6 iulie 1941... Mobilizarea secretă a fost orientată în sensul pregătirii agresiunii (subl. ns.). Pentru apărarea țării (Uniunii Sovietice – n. ns.) nu s-a făcut nimic. Mobilizarea secretă a fost atât de colosală, încât n-a izbutit ascunderea existenței sale. Lui Hitler i-a rămas o singură șansă: să se salveze printr-o lovitură preventivă. Hitler l-a preîntâmpinat pe Stalin cu două săptămâni. Iată de ce Ziua M n-a mai venit (subl. ns.)”
21. Grigore Gafencu, *Ultimele zile ale Europei. O călătorie diplomatică întreprinsă în anul 1939*, traducere de Rodica Mihaela Scafeș, prefață și note de Cornel I. Scafeș, Editura Militară, 1992, p. 153: „Din acest moment (după dictatul de la München din 29/30 septembrie 1938) atenția lumii se îndrepta spre Rusia. Se părea că de acum încolo cheile situației se aflau la Moscova și că de acolo se putea decide războiul sau pacea (subl. ns.)”
22. Vezi André Glucksmann, *Bucătăreasa și Mâncătorul de oameni*, Editura Humanitas, București, 1991, p. 69.

Publicat de Ion Coja în **Doctrină naționalistă**,
Textele altora pe 17.01.2014

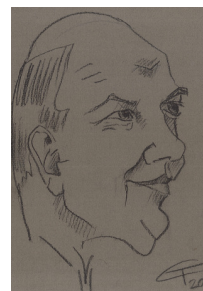
CATREN UMORISTIC SPONTAN prof. dr. GICĂ MANOLE

Ziua cărții și a bibliotecarului, 23.04.2014, ora 10, Sala de lectură a Bibliotecii Județene Botoșani- a fost lansată cartea „Ștefan cel Mare. Sfântul cel Mare al Românilor”, semnată de prof. dr. Gică Manole, cunoscut și recunoscut pentru argumentele solide invocate și pentru fermitatea opiniilor personale, cercetător care și-a asumat cu seninătate riscul de a fi perceput uneori ca un... Gică Contra (!) al lumii istoricilor. Prezentarea cărții a fost făcută de către Traian Apetrei, directorul Teatrului Mihai Eminescu.

Percepție

Motto: „Nu devii bătrân fiindcă ai trăit un anumit număr de ani, devii bătrân fiindcă ai dezertat de la idealul tău. Anii ridează pielea, dar renunțarea la ideal ridează sufletul.” (George Enescu)

...Într-o lume relativă, fără reguli sau... rigole,
Fără țărmul perspectivă, nici compas și nici busole,
Peste vocile frivole, într-o țară în derivă,
Singur, Meșterul Manole se declară... împotriva!

D.M. Gaftoneanu, Botoșani, aprilie 2014

PAUL-MIRCEA IORDACHE

INTERVIU CU VALERIU OSTAȘ

NOTĂ: Profesorul Valeriu Ostaș este Directorul Centrului de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române” Căușeni (R. Moldova), fiind un cunoscut militant pentru propășirea limbii române, în spațiul basarabean. Recent – la câteva săptămâni de la acest interviu, înregistrat în seara zilei de 7 martie – distinsul profesor a fost decorat, de Președintele României, cu medalia „Meritul Cultural”, act prin care îi sunt recunoscute realizările deosebite în cultivarea românității și a legăturilor cu țara mamă, România.

P.M.I.: *Stăm de vorbă cu Domnul Valeriu Ostaș, Directorul Centrului de Cultură și Asistență Didactică „Casa Limbii Române” Căușeni. Domnia sa a însoțit un grup de profesori și elevi olimpici, de la Liceul „Mihai Eminescu” din orașul sud-basarabean. Grupul urmează un itinerariu pentru cunoașterea țării-mamă, România – tinerii basarabeni fiind, pe rând, oaspeți ai orașelor: Iași, Botoșani, Suceava, Vatra-Dornei, Cluj-Napoca, Bacău etc. Ne-am bucurat să-i avem astăzi, 7 martie 2014, alături de noi. În această împrejurare, oaspeții au vizitat mai multe instituții de cultură botoșănene: Muzeul Județean Botoșani, Casa Memorială „Nicolae Iorga” din Botoșani, Memorialul „Mihai Eminescu” de la Ipotești, Mănăstirea Ștefaniană Popăuți, Primăria Botoșani; La Palatul Copiilor din Botoșani, la orele 16,00, tinerii artiști căușeneni au susținut un spectacol de muzică și poezie, alături de mai tinerii lor confrați din România, copii ce activează în cadrul diverselor cercuri artistice ale Palatului. În cursul serii, în sala de spectacole a Casei de Cultură, oaspeții au fost invitații Filarmonicii de Stat din Botoșani, la concertul special dedicat Zilei de 8 Martie. Iată, acum, la început de noapte, ne-am gândit să înregistrăm și acest interviu. Să purcedem sistematic: Domnule Valeriu Ostaș care este rațiunea pentru care ați înființat Centrul Cultural „Casa Limbii Române”, la Căușeni?*

V.O.: Din start, în anul 1999, când am avut ideea să fondăm „Casa Limbii Române” la Căușeni, am fost conștient că, prin filiera acestei instituții, împreună cu oamenii de bună credință din Căușeni, vom putea să valorificăm opțiunile noastre naționale, să inițiem proiecte de colaborare cu frații de peste Prut, să consolidăm identitatea românilor din Căușeni și din împrejurimile Căușeniului, să dotăm bibliotecile cu carte românească...

P.M.I.: *Aveți penurie de carte românească, în Basarabia?...*

V.O.: Da! Este evidentă – chiar și-n prezent se simte lipsa volumului necesar de carte românească. De aceea, este necesar să aducem cât mai multă carte românească...

P.M.I.: *Literatură beletristică sau manuale școlare?*

V.O.: Este binevenit orice gen de carte, reviste și ziare românești – aduse din țară – pentru ca noi, în modul acesta, să consolidăm imaginea românului și a țării, în percepția basarabenilor. Normal că, Basarabia își are specificul ei – urmare a vitregiilor abătute asupra acestei părți de țară. În repetate rânduri, frații de peste Prut ne-au făcut invitația de a veni, cât mai des, în România – am în vedere: Constanța, București, Bacău, Botoșani, Iași, Suceava, Vatra Dornii ș. a. În acest fel, printr-o conlucrare, cât mai strânsă, între noi, să putem clarifica opțiunile noastre de perspectivă. Trăim o perioadă în care trebuie să ne angajăm într-o competiție culturală cu țările vecine și se impune să consolidăm identitatea neamului nostru românesc în Basarabia. Facem acest lucru, în primul rând, prin valorile noastre culturale. Una din valorile esențiale, trebuie să precizez, este Limba Română, care ne-a salvat identitatea noastră, în Basarabia; În familie, în pofida opresiunii staliniste sovietice, limba română a rezistat...

P.M.I.: *Tochmai: ați ajuns aici și mă gândesc să vă solicit câteva repere din lupta basarabenilor, în general, precum și a Dumneavoastră, personal, pentru apărarea Limbii Române, în*

perioada R. S. S. Moldovenești, cât și în perioada de după declararea independenței R. Moldova (știm de oscilațiile textului constituțional: s-a numit, mai întâi, limba română iar, după aceea, sub presiunea neobolșevicilor, s-a revenit la glotonimul pseudo-științific „limba moldovenească”; în prezent existând o nouă recunoaștere a identității celor două glotonime: română și moldovenească). Deci, aș dori un scurt istoric în legătură cu aceste evoluții...

V.O.: Țin să menționez că, încă din anul 1812 – când s-a produs raptul Basarabiei – niciodată basarabeni – cel puțin, în marea lor majoritate – nu și-au pierdut identitatea națională. În mod special intelectualitatea – care, deși își făcuse studiile în imperiul țarist – era conștientă că aparține neamului de peste Prut. Cazul poetului Alexandru Mateevici este exemplar – căușeneni aparținând acestui spațiu, în care s-a născut Mateevici: după ce și-a făcut studiile, în limba rusă – mai întâi la Seminarul Teologic din Chișinău, apoi la Academia Teologică din Kiev –, iată că acest preot-poet, martir, scrie o veritabilă odă limbii române și o scrie într-un context – calvarul Primului Război Mondial – în care această poezie vine ca o mângâiere pentru sufletele basarabenilor, care așteptau acest cântec, acest strigăt de unire, în jurul valorilor autentice românești. Țin să menționez că, încă din perioada de dinaintea Primului Război Mondial, preoții și învățătorii erau cei care purtau făclia unității de neam...

P.M.I.: *Dar preoții erau sub conducerea canonică a bisericii imperiale rusești, impusă după raptul Basarabiei, și identificată prin Patriarhia Moscovei...*

V.O.: Așa este, dar chiar după o sută de ani și mai bine, imperiul țarist n-a reușit să vâre, atât de adânc, viermele acesta al dezmoștenirii naționale a românilor din Basarabia. La fel, putem adăuga, în acest context, și pe basarabeni care și-au făcut studiile în școlile militare țariste, deoarece acești ofițeri au avut un rol foarte important în realizarea Unirii din anul 1918. Rolul lor, alături de preoți, a fost considerabil. Ei au fost cei care s-au retras, la timp, din armata țaristă, pentru ca să formeze, apoi, împreună cu preoțimea și intelectualitatea de vârf a Basarabiei, Sfatul Țării și să coaguleze, ulterior, o adevărată armată de intelectuali, cu care să definească strategia de urmat – evident, și în strânsă conlucrare cu ieșenii – strategie ce a dus, în final, la Unirea de la 27 Martie 1918. A urmat o perioadă de muncă asiduă – pentru consolidarea identității și sincronizarea cu frații de peste Prut – în întreaga perioadă interbelică. A venit anul 1940, cu cortegiul lui de nenorociri, când, în contextul internațional creat după semnarea Pactului Molotov-Ribbentrop, Țara, hărțuită și din răsărit și din apus, a fost silită să cedeze acest petic de pământ românesc. După anul 1945, trebuie să remarcăm că românii din Basarabia...

P.M.I.: *Bun, dar în anul 1941 am trecut la dezrobirea teritoriului răpit de soviete. România și-a luat revanșa, într-un fel...*

V.O.: Într-adevăr, a fost un act patriotic și eroic săvârșit, în primul rând, de armata română, de comandamentul român, în mod special de mareșalul Ion Antonescu – care încă mai este blamat,

atât în manualele de istorie, cât și în prezent – ca figură patriotică ce a readus Țării teritoriile românești ale Basarabiei și Bucovinei, răpite de bolșevici la 28 iunie 1940. Însă, după anul 1945, țin să remarc faptul că, după eliminarea, prin deportări și execuții, a elitelor – florea intelectualității precum și vârfulurile înstărite ale populației sătești – în Basarabia, devenită Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, s-a sărăcit mult filonul spiritualității românești, a avut mult de suferit maturitatea nației. Cu toate acestea, în foarte multe familii se discuta, într-ascuns, și se afirma cu fermitate că țara noastră este România, că limba română este limba noastră identitară. În felul acesta, părinții au făcut școala patriotică cea mai importantă...

P.M.I.: *Au conservat conștiința de neam, în sufletele copiilor...*

V.O.: Da... Un al doilea element, care a contribuit la conservarea limbii române în Basarabia, au fost tradițiile și obiceiurile. Noi am colindat; Noi am urât; iar prin urările pe care ni le adresam, în cadrul familiilor, în cadrul școlilor, în limba română, în felul acesta, deci, am păstrat vie limba părinților noștri, a strămoșilor noștri. Din păcate, există și soiul acela de oameni care acceptă compromisul și care s-au mancurtizat (*și-au pierdut identitatea națională* – n.r.) pe parcursul dominației sovietice din Basarabia. Însă, de remarcat este faptul că, după începutul renașterii naționale, în anul 1988...

P.M.I.: *Cu Ion Druță, atunci, prin octombrie 1988...*

V.O.: Da, dar a fost precedată și de alte etape: trebuie menționată contribuția generației de aur, care a luptat pentru introducerea alfabetului latin: prin anii '70, în anii 1965, 1968...

P.M.I.: *A luptat, dar fără rezultate concrete...*

V.O.: A avut un rezultat, totuși – și cel mai important –, acela de a da un semnal că noi, basarabienii, nu suntem ai Uniunii Sovietice, ci suntem români... Asta a fost cel mai important: lumea a reținut acest semnal și despre aceasta se discuta în familii – în stradă nu puteai discuta pe această temă, deoarece agenții securității erau peste tot: și la facultăți, și în școli...

P.M.I.: *K.G.B.-ul...*

V.O.: Da, odiosul K.G.B... Deci, școala patriotică, de vârf, s-a făcut în familii, s-a făcut în universități...

P.M.I.: *Unde erau mari intelectuali români...*

V.O.: Erau profesori care făcuse școala românească, până în 1940, și care predau cursuri la facultăți și, fiind savanți celebri, nu-și permiteau să mintă discipolii și afirmau deschis adevărurile științifice – de natură lingvistică sau istorică – sau evitau subiectul acesta. Cel mai important era faptul că promovau valorile autentice în facultăți, adică abordau evenimentele-cheie din istoria națională, cu scopul de a strecura în conștiința studenților germeii unor întrebări, cum ar fi: de ce istoria R.S.S. Moldovenești începe la 1359?... Profesorii cu prestigiu predau și elemnte de istorie antică, în felul acesta dezvoltând un adevăr important, acela că noi suntem frați cu românii de peste Prut, că suntem co-naționali...

P.M.I.: *Că suntem trup din trupul Daciei...*

V.O.: Asta era un aspect. Un altul era în domeniul literaturii: cursurile predate de profesorii universitari prestigioși includeau marii clasici ai literaturii române.

P.M.I.: *Dar, nu erau interziși?!...*

V.O.: Chiar dacă erau interziși, erau copii talentați care – în căutare de sensuri, nu de pseudovalori – obțineau acele studii, de fiecare dată, din bibliotecile profesorilor. În baza acelor studii, ei puteau să-și formeze o imagine corectă și completă asupra autorilor sau operei și, ca urmare, o atitudine corespunzătoare... O altă sursă de informare a fost aceea datorată bibliotecilor particulare, în care s-a păstrat literatură românească, interbelică, operele marilor noștri clasici: Eminescu, Caragiale, Creangă ș.a. Meritul acestei generații este deosebit de semnificativ.

P.M.I.: *Generația anilor '60...*

V.O.: Anii '60, exact!... Pentru prima dată, de exemplu, Ion Druță, de la tribuna Uniunii Scriitorilor din Uniunea Sovietică, abordează introducerea alfabetului latin în Basarabia.

P.M.I.: *Prin ce an era?*

V.O.: Asta a fost în anul 1967 și a fost un act foarte important, să știți, pentru că, imediat după asta, a venit expulzarea lui Druță din spațiul basarabean. După aceea, în perioada respectivă, au

existat personalități dedicate plener acestei cauze, cum ar fi: Petru Cărare, Ion Ungureanu, Grigore Vieru...

P.M.I.: *Regizorul Ion Ungureanu...*

V.O.: Da, regizorul Ion Ungureanu, care a fost apoi, întâiul ministru al culturii, de după declararea independenței Moldovei... Au mai fost, în această pleiadă, Valeriu Graur, și alte personalități – care au fost separate de mediul intelectual al Chișinăului și trimise, care în Moscova (cazul lui Ion Druță, Ion Ungureanu)... Petru Cărare a fost trimis în Telenești, ca simplu învățător, și asta numai ca să-i despartă...

P.M.I.: *Să dividă acest nucleu de intelectuali, care conlucrau...*

V.O.: Clar! Prin această mișcare, trebuie să remarcăm, s-a obținut în alfabetul chirilic, litera „G”, care nu era prezentă până atunci. Deci, până în anul 1967, nu a existat această literă!

P.M.I.: *Cum așa?!...*

V.O.: Da. Iată așa e, paradoxal!

P.M.I.: *Și cum se scriau cuvintele?...*

V.O.: Fără litera aceasta.

P.M.I.: *Cu ce literă era înlocuită?... De exemplu, în cuvântul „graur”?*

V.O.: Este litera „ga”, în rusește. Eu vorbesc de litera „ge”.

P.M.I.: *Vă referiți la diftongi: grup de două litere, pronunțate ca un singur sunet, deci la „ge”, „gi”...*

V.O.: Păi, da! Deci, asta a fost opțiunea, ceea ce s-a câștigat... Foarte greu a fost aprobată inaugurarea „Aleii Clasicilor” din Parcul Național, Chișinău.

P.M.I.: *Când s-a aprobat?*

V.O.: Începând cu anul 1956.

P.M.I.: *Da?!?!... în '56?!... Era Hrușciiov, pe-atunci...*

V.O.: Era după Congresul XX al PCUS...

P.M.I.: *Și la Chișinău era Brejnev, mi se pare...*

V.O.: Da. Toată treaba a făcut-o Președintele Uniunii Scriitorilor, de-atunci, Andrei Lupan. Pentru aceasta, se deplasa la Moscova și apăra, personalitate după personalitate, în fața autorităților centrale, moscovite. În acest fel au fost acceptați cronicarii, deoarece erau considerați neprimejdioși – cu atât mai mult cu cât scriseră cu caractere chirilice.

P.M.I.: *Da! Da! Îi ungeau la inimă pe bolșevici!*

V.O.: Apoi, în același mod, a fost acceptat Ion Creangă: fiindcă este fiu de țăran, a scris în limba poporului – deci, teze proletcultiste, pe baza cărora erau acceptate personalitățile. Tot în acest fel, a fost adusă „Aleea Clasicilor” în Chișinău... Ultimul a fost apărat – și foarte greu aprobat – Mihai Eminescu. Treaba ceasta se făcea pe etape... Știți care a fost opera care a constituit argumentul?... „Împărat și proletar”!

P.M.I.: *Păi era evident: atât reșin ei, din toată opera lui Eminescu, doar „Împărat și proletar”!*

V.O.: Doar asta se și studia. În rest, opera istorică, opera filozofică, lirica de dragoste nu se studiau...

P.M.I.: *Să fi spus atunci despre „Doină”...*

V.O.: Doamne ferește! Astea nici nu existau, în nici o ediție, de după 1945, a operelor eminesciene... Conchid: deci, această generație a crescut cu carte românească – în condițiile în care, după 1971, se produce o descătușare între cele două maluri ale Prutului, astfel ivindu-se posibilitatea pătrunderii cărții românești în Basarabia – atunci și-au dotat bibliotecile mulți scriitori, mulți profesori, cu carte românească. Atunci, chiar Moscova a dat posibilitatea să vină rudele în ospetie.

P.M.I.: *Prin ce an?...*

V.O.: 1961 – până în 1965 a fost valabilă situația asta.

P.M.I.: *Un desgheț...*

V.O.: Da, a fost un desgheț. Chiar un unchi de-al meu a venit în vizită, din părțile Timișoarei; A venit acasă și s-a întâlnit cu unchiul, cu tatăl meu...

P.M.I.: *Era tot Hrușciiov, atunci...*

V.O.: În '61?... Da, tot el. Era, încă, Hrușciiov la putere!... Deci, generația aceasta, crescută în spirit național, a contribuit la renașterea națională – cel mai activ, după 1988. Iată, aceștia au fost protagoniștii noștri în mișcarea de emancipare națională.

P.M.I.: *Eu vă mărturisesc, că am fost martor ocular la un eveniment: urmăream televiziunea moldovenească, din când în când, și vedeam și-auzeam niște absurdități și pe niște*

proletcultiști și pseudoistorici, și... cum să vă spun?... era un fel de perversitate: îmi venea să urlu, de indignare și mânie, dar lăsam, totuși, s-aud, să cunosc răul, în toată otrava sa, înțelegeți?

V.O.: Da!

P.M.I.: *Voiam să știu până unde poate merge decadența acestor ideologi bolșevici... Și-atunci, tot așa, întâmplător, în octombrie 1988 – mi-amintesc, pentru că, atunci, imediat după această întâmplare, am scris poezia „Dor”, prima mea poezie despre Basarabia – deci, am văzut un mare spectacol-festival, care se transmitea la TV-Md – îl omagiau pe scriitorul Ion Druță; Pe fundalul scenei era un decor imens, cu un cap de bour și un text, fundamental antisovietic, de genul: „Limba, istoria și pământul sunt cei trei piloni care țin o națiune”; Erau recitaluri de poezie patriotică, muzică populară românească, luări de cuvânt, pe această temă... Și-atunci, mi-am dat seama că ați început desghețul național! M-a impresionat, extraordinar!*

V.O.: Da! În această mișcare de renaștere națională, au fost mai multe atitudini din partea românilor basarabeni: unii, după 1988, și-au asumat direct această responsabilitate, față de istorie, față de compatrioți; S-au angajat, deschis și plener, în lupta grea, dar nobilă, pentru ca, în sfârșit, să fie afirmat adevărul istoric despre Basarabia. Aici, trebuie să remarcăm meritul primordial al Uniunii Scriitorilor, pentru că ei au avut și de suferit, din această cauză...

P.M.I.: *Dumitru Matcovschi!*

V.O.: Dumitru Matcovschi, Grigore Vieru, chiar, Nicolae Dabija, Leonida Lari, Ion Ungureanu, regizorul; Dar, trebuie să spunem că, în majoritate, Uniunea Scriitorilor a fost trează!

P.M.I.: *Da! Ei au fost capul de lance, cu „Literatura și Artă”!*

V.O.: Au fost și „cozile de topor”, în frunte cu Vasile State...

P.M.I.: *Cu „Dicționarul român-moldovenesc”!...*

V.O.: Da! Dar, el era considerat și membru al „Uniunii Scriitorilor” din Basarabia... Aceștia au acceptat „ciolanul” care s-a aruncat, pentru stăfăcirea unor interese meschine, personale; Acesta a fost un segment, scriitorii; După ei, este de menționat și profesorimea, dascălii, care au contribuit foarte mult la renaștere – mai ales, profesorii de limba română și profesorii de istorie, care, cu fermitate, în toate împrejurările, au promovat adevărul istoric, atât în sala de studii, ca și acasă sau în stardă; Aici, trebuie precizat, ca foarte important, volumul de carte venit din Țară; Noi, odată cu trecerea la grafia latină, am început să ne cultivăm copiii în spiritul adevărului științific, lingvistic sau istoric, promovat de manualele din Țară, de literatura beletristică din Țară. Acesta a fost efectul cel mai important, pentru că noi, românii basarabeni, ne-am putut documenta din surse de primă calitate științifică, fără a mai apela la diverse analize părtinitoare, ale diverșilor autori, de ținută științifică incertă.

P.M.I.: *Și-acum, să plonjăm direct în actualitate: care ar fi consecințele Hotărârii instanței supreme din R. Moldova, privind aprecierea identității între glotonimele „limbă română” și „limbă moldovenească”?... Altfel spus, „limba moldovenească” – termen folosit cu scop politic, deznaționalizant – este identică cu limba română! Cum priveșc rusefonii, cum priveșc românii, această nouă realitate politică, în sfera lingvistică?*

V.O.: Precizez că, în sfârșit, societatea din Basarabia s-a maturizat – nu mai preferă speculațiile. Basarabeni, indiferent de etnie, sunt conștienți că li s-au spălat creierii – în perioada imperială țaristă și sovietică – și că, de acest subiect politic s-a profitat suficient. În prezent, la toate televiziunile din R. Moldova se vorbește despre limba română; În școli, deasemenea, cu fermitate, se utilizează termenul „limba română”...

P.M.I.: *S-a abandonat sloganul despre „limba moldovenească”...*

V.O.: În majoritate, societatea este conștientă de corectitudinea termenului „limba română”! Din păcate, unii au mai rămas cu așteptările de altă dată – doar-doar vor face capital electoral pe baza disputei lingvistice. Este grav, dar și cei care speculează acest subiect sunt conștienți de adevărul științific.

P.M.I.: *Aceștia, din urmă, doresc să-și atragă electoratul rusofil?*

V.O.: Rusofon, în mare parte; Acest electorat este împărțit, cu precădere, între socilaștii lui Dodon și comuniștii lui Voronin.

Asta este realitatea. Cred că a venit vremea ca, românii din Basarabia să facă și schimbarea convenită în Constituție – este vorba de art. 13 care, nici până în prezent, n-a fost modificat. Curtea Constituțională s-a reabilitat, confirmând adevărul științific, dar soluționarea se poate realiza fie prin promovarea unei noi legi – care trebuie să întrunească 61 voturi în Parlament – fie că trebuie convocat un referendum național, pentru modificarea art. 13 din Constituție. Rămâne de rezolvat această problemă dar, cel mai important este nu legea ci conștiința oamenilor. În prezent, copiii care învață, chiar în școlile cu predare în limba rusă, sunt conștienți că limba oficială este limba română, nu moldovenească. Ei studiază chiar clasici din literatura română – în cadrul manualelor de limba română, utilizate în liceele rusofone. Nu este de conceput ca, urmând facultatea, după aceste licee, acești absolvenți să mai poată fi contaminați de teoria „moldovenismului”. Teoria a fost concepută de imperiul sovietic pentru a putea rupe, identitar, românii din Basarabia, de românii din Țară. De aceea, cred că nu e departe clipa, când se va face corectura necesară în Constituție!

P.M.I.: *Dealțul, evoluțiile sunt în acest sens!... Vă refereați la dezbinarea dintre românii din țară și românii din Basarabia. Iată că, ei practic și dezbinarea dintre românii din Basarabia și românii din Transnistria – ați văzut incidentul cu profesorul Iovcev. Ce știți despre profesorii și elevii de la școlile românești din zona transnistreană? Sunteți aici, în zonă, aproape...*

V.O.: Da! Căușeniul este în preajma Tighinei – actualmente, numită Bender. Colaborăm foarte bine cu Liceul „Lucian Blaga” din Tiraspol. În repetate rânduri m-am întâlnit cu D-l Director Ion Iovcev, cu colegii din acest liceu și mă bucur că avem acești „oameni-cetate” acolo, în Transnistria. Însă, aici nu este vorba despre un act, să-l numim inconștient, al rusofonilor din Tiraspol; Aici este mâna Mocovei, care subjugă o palmă de pământ a Republicii Moldova, ținând-o, până astăzi, în gheara Rusiei, profitând de slăbiciunea autorităților din Chișinău și de aceea, la orice schimbare a politicii, în sensul pro-occidental, a R. Moldova, imediat intervine o reacție a autorităților din Transnistria: fie că atacă școlile românești, de-acolo, fie că introduc anumite restricții la traversarea punctelor vamale, pentru mărfurile basarabene...

P.M.I.: *Este clar, un cap de pod, pentru intervenție în R. Moldova!*

V.O.: ... pentru cetățenii din Basarabia și de-aceia, Rusia încurajează acest veritabil terorism de stat, în această zonă.

P.M.I.: *Dar, spuneți-mi: ei obțin și rezultatele dorite, pentru că numărul elevilor din școlile românești transnistrene s-a diminuat foarte mult!... numărul de școli românești a scăzut dramatic, în zonă!*

V.O.: Da, deoarece pe copiii și părinții copiilor din aceste școli și licee – Lucian Blaga, din Tiraspol; Evrica, din Râbnia; Alexandru cel Bun, din Tighina – îi persecută! Părinții acestor copii sunt dați afară de la lucru, pe criteriul naționalității! Pe același criteriu – al naționalității române – sunt umiliți, chiar în stradă, de agenții de ordine din Transnistria!

P.M.I.: *Cum, adică?... Te abordează așa, fără alt motiv?!...*

V.O.: Da, dacă răspunzi în română, imediat apare reacția aceasta de adversitate dușmănoasă, a miliției din Tiraspol sau din Bender; Copiii întâmpină mari dificultăți, atunci când trebuie să se deplaseze dintr-un corp de studii în altul – pentru că, de exemplu, liceul „Alexandru cel Bun” din Tighina învață în mai multe corpuri de clădire...

P.M.I.: *La mai multe adrese...*

V.O.: Da, și învață nu în cele mai bune condiții; Unii, din păcate, oboșesc și, fie că se refugiază în Chișinău, fie că renunță...

P.M.I.: *Asta și vor ei: să depopuleze de români, zona!*

V.O.: Da, și de-aceia numărul elevilor, la școlile românești, se micșorează! Dar, eu sper că – măcar la numărul care este, în prezent – odată cu integrarea în Uniunea Europeană, să impunem standardele europene autorităților separatiste de la Tiraspol, pentru respectarea drepturilor copiilor la studii precum și drepturile la muncă ale părinților acestor copii.

Va urma

26 IUNIE – ZIUA DRAPELULUI NAȚIONAL AL ROMÂNIEI

...Pare un fapt mărunț, pentru unii, să constate abateri de la norma arborării Tricolorului, dar nu e așa! Pentru a argumenta, voi apela la prevederile legislative!

Drapelul României are formă dreptunghiulară. Lățimea drapelului este egală cu 2/3 din lungimea acestuia iar lățimea fiecărei fâșii de culoare este 1/3 din aceeași lungime.

Disponerea culorilor se face începând de la hampă (lance), în următoarea ordine: albastru-cobalt, galben-crom, și roșu-vermion. Ordinea culorilor se citește de la stânga la dreapta. În cazul, în care, culorile sunt aranjate în succesiune verticală, albastrul se poziționează sus, urmat, evident, de galben și roșu.

În situația în care, odată cu drapelul României, se arborează și unul sau mai multe drapele de stat străine, drapelul României se arborează astfel:

a) – când drapelul României se arborează alături de un singur drapel de stat străin, drapelul României se va așeza în stânga, privind drapelele din față;

b) – când drapelul României se arborează alături de mai multe drapele de stat străine și numărul de drapele este impar, drapelul României se va așeza în mijloc. Dacă numărul drapelelor este par, drapelul României va fi așezat în stânga drapelului împreună cu care ocupă centrul, privind drapelele din față.

Toate drapelele de stat care se arborează vor avea dimensiuni egale și vor fi amplasate la același nivel (art.8 din Legea nr. 75/1994 și art.9 din H.G. nr. 1157/2001).

Drapelul României se arborează în mod permanent pe edificiile și sediile instituțiilor și autorităților publice, instituțiilor de învățământ și cultură etc.

Drapelul României se arborează temporar, în locurile publice, cu ocazia Zilei Naționale și a altor sărbători naționale, cu ocazia unor ceremonii etc.

Drapelul României poate fi arborat și de persoane fizice, la domiciliul lor, precum și de persoane juridice, altele decât cele precizate anterior. Conducătorii autorităților și instituțiilor publice răspund, în condițiile legii, de arborarea și menținerea în stare corespunzătoare a drapelului României pe edificiile și în sediul acestora (art.20 din Legea nr. 75/1994 și art. 22 din H.G.1157/2001). Contravențiile, pentru nerespectarea celor menționate mai sus, sunt constatate și aplicate de persoane împuternicite de M.A.I., de prefect și împuterniciții acestuia și se aplică conducătorului instituției publice, primarului, președintelui consiliului județean, precum și persoanelor fizice sau juridice vinovate de săvârșirea contravenției (art.24 și 25 din H.G. nr. 1157/2001).

ARBORAREA TRICOLORULUI

(art.8 din Legea nr. 75/1994 și art.9 din H.G.nr.1157/2001)

Arborare corectă (vedere din față)

Arborare greșită (vedere din față)

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: Paul-Mircea Iordache;
 Redactor-șef-adj.: Ion Negrei (R. Moldova);
 Redactor-șef-adj.: Dumitru Covalciuc (Reg. Cernăuți, Uk.);
 Redactori: Gică Manole, Dan Prodan, Elena Chirilă, Ortansa Albu;
 Secretar de redacție: Florea Macovei

Tipărit în România de

Botoșani, str. 1 Decembrie, nr. 25
 www.agata.ro editura@agata.ro